

LO

PEDRIS

48

JULIOL 2012

www.lopedris.com

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

LO PEDRIS

Edita: Lo Pedris

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Jordi Polsegueres

www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

*

FOTOTECA

lámina

núm 36

*

Editorial

■ La redacció

Amb l'arribada de les vacances, la fesomia del poble canvia una mica. Els menuts omplen els carrers tot jugant i les nits a la fresca són més plenes de gent; és en aquests moments, quan els pares es van posant al dia de les novetats del poble amb una senzilla pregunta: "Què hi ha de nou al poble??"

Aquest estiu es poden explicar, com a poc, dues novetats que ens beneficien molt a tots i que són ben bones.

La primera és que l'Ajuntament de Vilaplana i el Bisbat han arribat a un acord en quant a la cessió d'ús gratuït de "La Planeta". Aquest acord és bo per a tots els vilaplanencs, doncs s'aprofita un espai per a ús comú, molt ben situat i amb moltes possibilitats per a desenvolupar projectes en un futur, quan l'economia ens ho permeti.

La segona cosa bona a explicar aquest estiu és que ja ha arribat, gairebé al final, la lluita per a tenir una bona connexió d'Internet al poble. Aquesta vella reivindicació havia passat d'ésser un capritx per a alguns, a una necessitat per a la majoria.

Però com que és molt difícil, que totes les coses siguin bones, en aquestes converses a la fresca també es parlarà de les "caques" dels gossos que segueixen embrutant els nostres carrers i places. Ja sabem que és molt difícil treure la costum d'aviar els gossos. És cert, també, que pot ser complicat d'agafar la costum de sortir a passejar el gos amb unes bosses de plàstic per tal de recollir allò que ell no pot, però us ben assegurem que l'esforç serà agraït tant per tots els vostres veïns com per la resta de vilaplanencs.

Que tinguem i gaudim, tots plegats, d'un bon estiu és el nostre desig.

■ ■ ■

Sumari

Editorial	2
Entrevista homenatge a Jaume Mestre Cardona (Jaume Gori)	3-8
Rutes per caminar La vall del Toscar	9
Qüestionari	10-11
De cinema Un punt de blanc i negre	12
Literatura: novetats editorials	13
Salut natural	14
Medicina esportiva Dos circuits vitals molt relacionats	15
Experiències vitals Et canviarà la vida... ho entindràs quan seràs mare	16-17
Opinió Somiant el futur	17
Corrupció a l'Aleixar?	18
Ajuntament	19
Activitats Mar i Cel (un espectacle gestat en nou mesos)	20 - 21
Aconteixements locals	22
Societat	23
Institut	24-25
Premis literaris	26
Escola AMPA No busquis a fora	27-28
Notícies	29
Cartes Carta a Pep Guardiola	30-31
TXINC TXENC	32-33
Cuina De cuina i sentiments per Vilaplana, amb afecte	34
Metereologia / Passatemp / 7 galeria	35

Orfes als vuitanta

Jaume Mestre Cardona

(Jaume Gori)

Ens han ajudat a fer aquesta entrevista: Mercè Mestre, Josep Maria Martí, Carmeta Abelló, Montserrat Anguera, Tomàs Bigorra, Jaqueline Mestre i Bruno Anguera

Qui els hi havia de dir que quedarien orfes als vuitanta? Lluny de ser aquell cor de veus blanques tan desitjat, amb els cabells enfarinats i amb les butxaques plenes d'il·lusions i anys dels més vells, que han estat lluitant com nens petits per entonar tres notes seguides, s'han quedat sense el pare espiritual, sense el Director, sense el senyor Mestre, sense guia. Ells i la resta de membres de la Coral Amics de la Cançó.

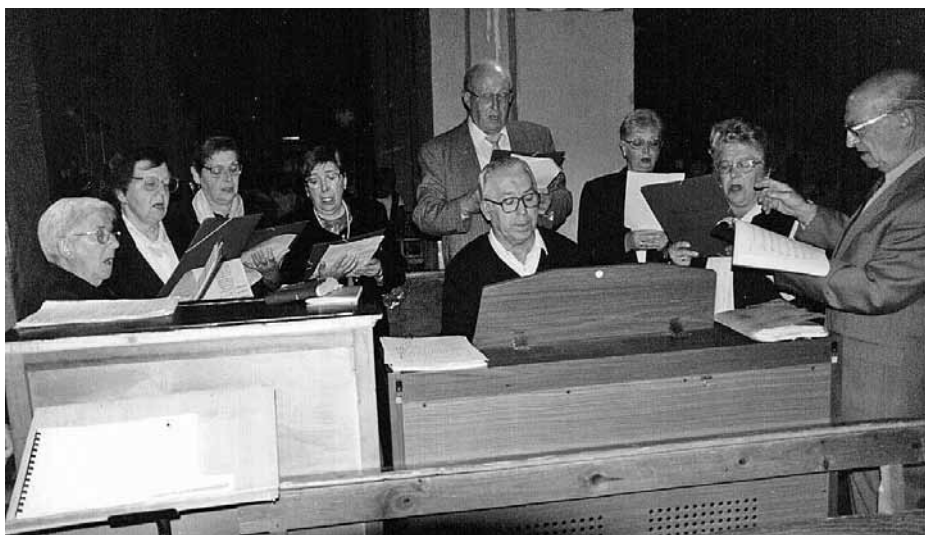
Perseverant, infinit, motivador, valent..., no veiem el fons en el sac d'adjectius que li podem dedicar sense trobar-ne el més adient.

El recordem amb aquella mà sempre a punt per saludar, com dirigida per un ressort rapidíssim que s'avançava infal·liblement, la corbata, el barret per protegir-se del fred a l'hivern i sempre tan a prop de la infal·lible Lola.

S'han quedat orfes als vuitanta i ploren perquè no podran cantar més amb ell! Però el Jaume (com diu la pel·lícula) era un Senyor i un Senyor sap quan se n'ha d'anar.

I se n'ha anat cantant i fent cantar, com no podia ser d'altra manera!! I avui tots hem cantat d'alguna manera una miqueta amb ell!

Finalment no l'hem pogut entrevistar directament, tal com havíem previst per a aquest número. Però, tal com hem après d'ell mateix, no hem defallit, hem perseverat com a bon entrenador de futbol mediàtic i hem trobat una manera de parlar amb ell per descobrir alguna cosa més del seu mestratge: Hem decidit que persones properes a ell, o d'alguna manera relacionades amb coses que ha fet, intentin fer de Jaume Gori i ens ajudin a acabar aquesta entrevista "impossible" fent servir les seves paraules com si fossin les d'ell..., a veure si ens en sortim!

Església de Vilaplana (23.05.1999)

Aprofitant que estem parlant d'aquest particular grup de jubilats units per la seva afició al cant coral, ens podeu dir quina impressió en teniu al respecte de l'associacionisme a Vilaplana?

L'associacionisme és la voluntat d'unes persones a agrupar-se per assolir un objectiu comú o finalitat. Aquest objectiu pot ser de molts àmbits (econòmic, social, moral, espiritual, esportiu, etc...)

Com no pots ser d'una altra manera, Vilaplana ha tingut de sempre un teixit associatiu important per les dimensions del municipi. D'associacions n'hem tingut força. Amb el pas del temps, n'hi ha algunes que han desaparegut i que els més grans recordaran. A Ca la Narra encara es pot veure la sala de ball que hi ha. També podem esmentar Cal Mariné i el bar a la Sala Parroquial, el Sindicat ubicat a cal Ritu, el Cau, els Xixarel·los, l'associació Terrasud...

Actualment les més importants són: la Cooperativa i Caixa Rural de caire econòmic; el Casal Vilaplanenc, on es mou tota l'activitat social del poble; i la Casa de Cultura, que aglutina l'activitat

cultural del municipi.

La riquesa social de Vilaplana es completa amb altres entitats i associacions com la Societat de Caçadors, l'Agrupació de Defensa Forestal, la Unió Esportiva de Vilaplana, l'Associació de Jubilats, l'Associació de Dones, l'Associació de Mares i Pares, l'Associació Cultural Lo Pedrís, Plouen Gralles, el Grup de Jovens i la Coral Amics de la Cançó.

El Jaume Mestre ha estat un apassionat de l'associacionisme i ha participat en quasi totes les entitats del poble. En tots els casos ho ha fet d'una manera molt activa, com al Casal Vilaplanenc, a la Casa de Cultura, i, darrerament, quan va ser l'ànima de l'Associació de Jubilats.

Però els últims esforços de la seva vida els va dedicar a una de les seves grans passions, la música, ja que amb un grup de gent gran va crear i dirigir la Coral Amics de la Cançó. Aquesta dedicació la va portar a terme tot combinant-la amb l'altra gran passió seva, la de mestre, pel valor que té ensenyar a cantar a persones que no tenen estudis de música i ja són grans.

Per això, amb la mort de Jaume Mestre el poble de Vilaplana ha perdut

un associacionista convençut i fidel col·laborador. Però ens queda la seva obra, que cal continuar.

Quin creieu que pot haver estat el motor de la pervivència durant tots aquests anys del cant, en tots els seus aspectes i formes, a Vilaplana?

Molts dels que canten és perquè ja fa anys que ho tenen com un hobby. Alguns d'aquests ja van començar d'escolans, de ben petits, a totes les celebracions religioses i han seguit amb el cantaires de l'església, conjuntament amb les darreres incorporacions. Més endavant, amb l'empenta que el Fèlix va saber donar a la coral, van ser molts més els que van acabar abocant-s'hi del tot, contents amb la idea de poder cantar. Després van venir les caramelles i el grup d'havaneres, potser mes selectes però amb la mateixa empenta i ganes de entonar i fer-se sentir.

Tot això es va acabar quan es va morir el Fèlix. Però ara els jubilats també cantem, som una bona colleta i així ens obliguem a sortir dos dies de casa i és bonic! I ho haurem de seguir fent a partir d'ara, si cal, amb algú que ens assagi perquè el Jaume ja no hi és! I estem d'acord tots que, encara que en costi pagar alguna cosa, hem de lluitar per aconseguir que segueixi. Només pel planter que es veu venir amb el "Mar i cel" ja paga la pena!

Un grup tan heterogeni de persones, unides per un sol objectiu com pot ser el fet de cantar, de ben segur que ha generat situacions curioses. Ens podeu explicar alguna vivència/anècdota que hagueu tingut directament relacionada amb la Coral?

La veritat és que no tenim cap situació remarcable o digna de ser exposada en aquest apartat que ens comenteu. Però qualsevol dels jubilats que formem part de la Coral recordaria veure el Jau-

me saludant (donant la mà) un per un tots els membres a mesura que anàvem arribant i, una vegada començat l'assaig (i sense desatendre la direcció de la peça en qüestió en cap moment) si algú altre arribava tard, feia mans i mànigues per donar-li la mà mentre seguia amb la direcció. Realment feia un malabarisme magníficament enrevessat i divertit!

Us veieu il·lusionat/s per seguir cantant mentre veieu com ha anat disminuint paulatinament el nombre de components de la Coral?

La música representa per a mi una part fonamental de la vida; la vida m'il·lusiona i, per tant, difícilment que el nombre de components de la Coral augmenti o disminueixi farà que això canviï. Trobar-nos continuadament, esforçar-nos en un objectiu comú, dissenyar les poques actuacions que fem en públic, assajar-les i tornar-les a assajar, ens permet mantenir un contacte que fora de la Coral no seria possible i fa que ens coneguem, ens valorem i ens respectem molt més els uns als altres. Aquest objectiu podem continuar complint-lo per pocs que siguem. Jo diria que els que formem part de la coral "Amics de la cançó" cantem per viure, no vivim per cantar i que del cant en tra-

iem energia per ajudar-nos en els nostres projectes quotidians.

Tanmateix t'hauria de dir que no-més els imponderables de la manca de salut i la mort han fet que els nostres companys de coral ens deixessin i, sortosament, d'altres els han anat substituint, no pas amb la intenció de fer-ho, és clar, sinó perquè s'han volgut afegir a aquest projecte conjunt que ens proporciona cohesió i que fa poble.

A la nostra vila sempre hi ha hagut projectes d'aquest estil, o d'altres, que han permès fer pinya: el teatre, els aplecs, les activitats d'estiu... moltes de les persones que he conegut, en explicar-los què es fa al poble i, sobretot, com es fa, han coincidit a dir el mateix: Caram, quin poble més actiu; fins i tot un em va dir, un dia: "I a mi, no m'hi voldríeu, a Vilaplana?"

Tot allò que estigui a les meves mans per "encomanar" aquesta estimació pel nostre poble i la seva gent ho faré amb il·lusió, mentre la vida m'ho permeti.

En homenatge directe als Directors que ha tingut la Coral, pel seu esforç, temps de dedicació i preocupacions invertits, caldria dedicar molt més que una entrevista.

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**
C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

Com valoreu aquests punts de trobada (tan habituals al nostre poble) i els emprenedors que hi han passat al davant?

La veritat és que cal molt d'esforç personal i molta il·lusió per part de tots els integrants per mantenir un projecte com aquest i aconseguir que perduri al llarg dels anys.

Quin és el secret? Doncs jo diria que el respecte per l'instrument. Els directors de cor "toquem" un instrument viu, cada corda del qual és una persona. Això el fa totalment imprevisible, original i preciós. Els que ho tenim en compte sabem fins on podem exigir i quan hem de transigir per mantenir l'equilibri. I hem de saber fer respectar a cada membre el treball dels altres. Una dosi adequada de disciplina i de motivació és molt important per un treball tan exigent! Com en qualsevol Associació, el resultat és fruit del treball d'un equip entusiasta i lleial.

En el nostre cas, el tema es complica quan pensem que tot s'ha de fer bé a la primera. No valen errors. La música és l'art del present, un moment ric i complex que fa posar en joc les facultats més elevades de l'ésser humà, la racional, l'emocional i també l'espiritual, la

qual cosa converteix el director en una mena d'assessor de coaching – que ara està molt de moda – que sempre ha de valorar per damunt de tot el bé comú... Una tasca que en els temps que corren fa molta falta!

Si la música és l'art del temps, els cors en els quals predomina la gent de certa edat són encara més valuosos. Proporcionen als seus membres una ocupació que els ajuda a mantenir l'autoestima, la solidaritat, i les facultats cerebrals en actiu. Potser per això darrer, els seus membres s'hi aficionen: pel cervell, el treball recurrent del nervi auditiu – un dels més curts del cos humà – funciona com una droga: un cop ho tantes esdevé addicció! És tan estimulant! I que millor que enganxar-se a una droga que manté la cohesió d'una comunitat en harmonia?

Estem vivint un moment en el qual ens autolimitem molt amb el temps: sempre ens en falta! No obstant, heu acabat aconseguint treure'n el suficient per conjugar-lo amb les forces que heu tingut a cada moment per arribar a molts dels objectius que us heu proposat. Com s'aconsegueix això, tan difícil?

Penso que la resposta a aquesta

pregunta és molt senzilla: la il·lusió. Si la música es fa des de les ganes d'aprendre d'allò que ens proposa la música, des de la il·lusió de descobrir noves coses, llavors el temps és un factor no condicionant.

Quan la música es fa des de l'obligació d'haver de fer quelcom "ben fet", perseguit un objectiu final molt clar, llavors el treball de la música es torna en un procés complex i feixuc, i es necessita, curiosament, molt més temps.

Preparar una obra musical és un treball molt difícil i a vegades fins i tot dur; si aquest projecte, individual o col·lectiu, l'iniciem des de l'imposició de crear un art correcte, llavors aquest treball estarà buit d'intenció i no tindrà sentit final per l'interpret; en canvi, si treballem una obra musical intentant inculcar les ganes de descobrir i superar aquelles dificultats que ens proposa la música, des de les ganes de descobrir com sona una cançó o de saber-ho tot sobre una peça, llavors el treball musical es torna com un caramel per un nen. I el temps deixa d'importar.

"L'entrevista Impossible" arriba fins aquí! No us volem enganyar, però creiem de ben segur que d'alguna manera aquest petit homenatge a la música, les agrupacions polulars, els emprenedors, els animadors, els seguidors afeccionats, el públic, les famílies, els amics i les institucions, ha assolit els objectius que ens hàviem plantejat. Però realment el deute el teníem amb el Jaume Gori! Per això hem demanat la col·laboració de tanta gent, tan variada i dispersa per respondre les preguntes que hàviem preparat perquè ell ens respongués... Els que llegiu aquesta entrevista heu de valorar si ens n'hem sortit! Només us podem dir que hi hem posat l'ànima!!!

Comercial ROSAN

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

Mestre Jaume

■ Jaume Mariné | Ferré

Expliquen els filòsofs de l'antiga Grècia –pobre Grècia, bressol de la nostra cultura– que un important personatge de l'escola estoica, va anar a veure un amic que acabava de ser pare per primera vegada i li digué:

-Ara que el teu fill ja ha nascut, el més dur que trobarà serà viure.

Avui, el model de la nostra societat de consum ens ha ensenyat que allò que importa no és ser, és a dir viure, desenvolupar la nostra personalitat, sinó tenir riqueses que ens proporcionin poder, amagant sempre als nostres infants que, un dia o altre tots hem de morir i, l'únic que podrem endur-nos serà un bon record per als que quedin.

Avui la nostra vila està de dol. Quasi a cau d'orella, amagant unes llàgrimes que no hem pogut retenir, ha anat corrent la veu: s'ha mort el Jaume... Curiosament, però, el Jaume Mestre, el director del cor Amics de la Cançó de Vilaplana, s'ha mort cantant.

Hereu espiritual d'aquella coral que, anys enrere havia fundat el Fèlix, el seu germà petit, i que mentre visqué, cada vegada que desapareixia, la tornava a promoure, els que assistiren als últims instants de la vida del Jaume, expliquen que tingué un final exemplar. Demanà als presents que l'acompanyessin cantant el Virolai... i als seus compassos acabà conscient la seva existència.

Des de la taula on estic escrivint, veig el seu cotxe de pagès, el que emprava per a anar i venir del tros, aparcant davant de casa, com si encara l'esperés. Allí mateix, a les vigílies de posar-se malalt, ens havíem acomiadat. Jo, me'n tornava a Reus i ell, considerant que ja havia arribat el bon temps, es quedava a Vilaplana. Mai vaig pensar que, aquell, pogués ser l'últim cop que ens vèiem.

El dia de l'enterrament, el temple quedà petit. Veïns de la vila, coneguts i amics de les corals que dirigia, professors del col·legi Pare Manyanet, exalumnes... volien dir-li adéu.

Al cap d'uns dies em va venir a trobar un col·laborador de Lo Pedrís, sabedor que, havent compartit tantes vivències amb el Jaume, em faria goig de dir-hi també la meua. Em vaig emocionar tant que...

-Vam fer tantes coses junts que, de ben segur, més d'una, en quedarà per a dir. Però, potser començant per les més importants,... vam anar més de dos anys a fer una tertúlia radiofònica sobre temes d'actualitat a Onda Cero de Reus, i a una altra emissora, que si no m'equivoco, es deia Ràdio Mediterrànea.

Després, al Consell Comarcal, participàvem en tasques d'atenció a la tercera edat... i ens dedicàrem, també, a l'intercanvi de famílies catalanes amb d'altres de països europeus, i en tantes altres coses a Vilaplana.

El Jaume va voler musicar alguns dels meus poemes, com ja havia fet el seu germà Fèlix i algun cop el vaig acompanyar als assajos de les corals que dirigia. Ara, talment com els components dels Amics de la cançó, ens sentim orfes. Ells, tants dies, tantes hores junts a la Casa de Cultura... "Què farem ara?" es pregunten.

Però ens equivocaríem si limitéssim la seva vida, només, a la vessant artística. El Jaume tenia també altres dèries. I una de molt especial, era la de compartir el recapte del seu tros amb els amics. Em sembla que encara sento trucar a la porta: "Ves, nois baixeu un cistell o una senalla, que avui farem saca..."

El Jaume també era un filòsof i un sentimental. No oblidaré mai el dia que, després de donar-li les gràcies pel seu obsequi hortícola em digué: "Les gràcies he de donar-te-les jo a tu, perquè acceptant el meu obsequi em permetes de fruit del goig de donar". En un món corromput per tots quatre cantons, aquí tenim, estimats lectors, l'elixir que ens va regalar el Jaume: saber fruit del goig de donar i donar-se.

Per tot plegat, per tantes coses bones, amb el vist-i-plau de la seva família, vaig demanar a la Junta del Casal i a l'Ajuntament que, en un acte d'agraïment a qui tant va fer per la Vila, a partir d'ara, la Sala de Cultura, on ell havia treballat tantes hores, rebí el nom de Sala del Mestre Jaume.

■ ■ ■

Recordant el Jaume Gori

(per cert,
tot un senyor!)

■ Montserrat Anguera

Esteve

(Coral Amics de la cançó)

El dia tretze de maig de l'any dos mil dotze el Jaume va fer el seu camí, ben convençut que s'anava a reunir amb els seus pares i germans. Segons sabem per la seva esposa, la Lola, i les seves filles: sense cap por de la mort; fins i tot va fer cantar el virolai a tots els que eren amb ell en aquella hora! Aquesta és la prova de la gran fe que tenia.

A mi, particularment, em va emocionar sentir-los mentre ho explicaven, ja m'agradaria, quan em toqués, poder marxar amb l'alegria que em va transmetre la seva família.

Naturalment va marxar amb la satisfacció d'haver fet tota una vida, formant una família, ser molt estimat i correspost.

Aquest Senyor va ser el Director de la nostra Coral (Amics de la cançó) de la qual jo també en formo part. No em cal dir que tots els components ens n'hem sentit molt dolguts. Va tenir una paciència que molt pocs haurien tingut, degut al fet que cap de nosaltres sabem solfa i hem hagut d'aprendre les cançons d'oïda.

Tots el trobarem molt a faltar, per les estones que passàvem junts i em fa l'efecte que no l'oblidarem mai.

Bé, m'agradaria acabar aquest petit record amb un vers de la darrera cançó que ell va compondre per cantar-la quan fem un sopar a la Llar de Jubilats:

"Apleguem-nos tots, com a bons amics, plens de joia i sense rancor!

Abracem-nos, junts, amb bona amistat, pacifisme i serenor!"

A tu, Jaume

■ Mària Rufina

Ha mort a Vilaplana Jaume Mestre i Cardona als 83 anys. Era director de la Coral (Amics de la Cançó) de la Llar de Jubilats del mateix poble.

Érem un grup de jubilats de la Llar de Vilaplana i ens agradava cantar tot i no saber-ne gaire.

Vàrem pensar formar una coral junt amb nostre director i li vàrem posar de nom els Amics de la Cançó.

El nostre estimat Jaume és el que ens va ensenyar, primer a conèixer la música i després, a cantar.

Hem cantat sardanes, caramelles i havaneres, hem fet concerts de nades i hem cantat la Missa, en festes senyalades.

Però, això s'ha acabat. El nostre Jaume, quasi sense dir-nos adéu, ens ha deixat.

Esperem, que des del Cel on està amb el seu Déu i Director, recordi Vilaplana... i els Amics de la Cançó.

Activitats a la llar de jubilats

■ Carme Abelló Bonet

El dia 29 de febrer celebràvem la festa "d'hivern", com és de costum. El president dona la benvinguda a tots els assistents i les gràcies per assistir-hi.

Com sempre, el berenar o sopar, no varia gaire; primer van servir un pica-pica, després 1/4 de pollastre a l'ast, acompanyat de patates de vermut i llesquetes de pa. Per postres vàrem fer els torrons típics de Nadal. Tampoc hi va faltar els polvorons i el cava.

Després varen venir els obsequis per tots aquells que la sort els va acompanyar.

Al final de la vetllada, per allargar la festa, es van llegir dues escenes de teatre: *La Dida* d'en Frederic Soler Pitarra i *L'hostal de la glòria* d'en Josep Maria de Sagarra.

En la festa, hi va haver una assistència de 40 persones.

El dia 4 de març vàrem celebrar l'Assemblea General ordinària. L'assistència fou de 31 persones.

El dia 15 d'abril celebràvem la "Festa de la Primavera" i "Menjar la mona". El president dona la benvinguda com d'habitual, i a més a més felicita els quatre nous socis: Antonio Galindo, Isabel Casanova, Ricard Olesti i Dolors Llauredó.

Comencem com sempre amb un pica-pica. Seguidament

llesquetes de pa amb tomàquet i guarnit amb l' embotit de botifarra blanca i negre del nostre poble, a més formatge i olives arbequines.

Per postres com no podia faltar, la mona amb cava i moscatell.

El president va anunciar que el Ple de Maig, es farà la trobada de la comarcal de la "gent gran" a Montserrat, sense concretar res fins que es rebi el programa.. També es va parlar per fer l'excursió, al mes de juny.

Per acabar la festa es va cantar la cançó que durant dies havíem assajat. Una cançó per cantar tots junts quan ens reunim. La música i lletra de Jaume Mestre Cardona.

L'assistència fou de 45 persones, tal com es va dir el dia 24 de maig. Vàrem anar a Montserrat per la XXV Trobada Comarcal de la Gent Gran del Baix Camp.

Sortíem de Vilaplana a les 7 del matí, amb una parada per esmorzar en una àrea de servei de l'autopista. A les 10 del matí arribada de les associacions a Montserrat.

Possibilitat de visitar lliurement, amb un espai d'audiovisuals; degustació de licors d'elaboració pròpia... Després cap a la Basílica, per poder dir la Missa. A les 13:00 hores cant de l'escolania a la Basílica. Després tornada als autocars i cap a dinar al restaurant Ca N'Aixela. Després de dinar, els parlaments, en els quals es va homenatjar Jaume Mestre Cardona. Agrair la gran feina que durant anys va dedicar a l' Associació del Baix Camp, i que no va poder celebrar els 25 anys de la trobada. No hi va faltar l'emoció, com tampoc un llarg aplaudiment.

Més tard, varen fer ball i no hi van faltar els balladors. Després vam tornar cap a casa a 3/4 de nou del vespre. L'excursió va tindre una assistència de 24 persones.

No voldria acabar el resum sense recordar els molts serveis que va dedicar el Jaume a l'associació durant molts anys. Sempre quedarà en el nostre record.

"Jaume reposa en pau"

Això fa referència al resum d'aquest semestre.

La Mussara-2012

■ Josep Pujals i Carraté

En l'escaiença de l'Aplec de la Mussara, cada any, fem una aportació a Lo Pedrís per tal de presentar-lo i convidar-vos-hi a tots.

En aquesta edició del 2012 havíem pensat que, per dret propi, hi havia de tenir un protagonisme especial el —deixeu-m'ho dir— company i amic, Jaume Mestre. Volíem que s'hi cantés la sardana “Colla Cingle Roig” estrenada a l'Aplec de 2010, i a la que ell havia accedit a posar-hi lletra. Preteníem així, de forma pública, manifestar-li que l'aplec recuperat, també era obra d'ell, del seu incansable activisme social i cultural. Recordo quant en les dues primeres edicions, a la nit, encara es desplaçava fins a Vilaplana per assistir a les reunions preparatòries. Quan es va proposar que calia organitzar un curset de sardanes els diumenges, ell no hi va faltar cap dia. Als anys noranta havia promogut algunes ballades a la Mussara, i també va col·laborar en cursos adreçats als alumnes, entre d'altres, del Col·legi Pare Manyanet. Teatre, música,... i no acabaríem.

Amb els temps la nostra relació va anar sovintejant i vaig descobrir que era un home bo, compromès fins el moll de l'os, i que, quan l'empresa s'ho valia, no deia mai que no. I es va mantenir així fins al final. Recordo que, en acabar el primer Aplec (2009) després de ser capaç d'encerclar el llac amb el Cant dels Adéus, ens vàrem abraçar emocionats; entre tots ho havíem aconseguit. D'ell també em quedarà sempre gravada la seva extraordinària elegància i correcció en les formes, fet que, en cap cas implicava un distanciament envers els altres. “El teu home ja m'ha tornat a manar feina...”, li va dir amistosament a la M. Josepa. Tots el trobarem a faltar.

No m'allargaré massa perquè sé que hi ha més aportacions que també ens apropiaran a la figura i al tarannà del Jaume. Sí que vull afegir que, en els darrers dies, he anat furgant, i les informacions m'han descobert fets potser no gaire coneguts que, encara, engrandeixen més la seva figura.

Deia bromejant, que la passió per ensenyar li venia del cognom, i ho va

fer des de ben petit. Un cop acabat el batxillerat a Reus, estudià a Barcelona on, com podia, compaginava els estudis amb una feina a l'editorial Montaner. La carrera de Magisteri la va fer per lliure i, ja com a mestre, va exercir a l'Avern de Subirats, Rupit, Torelló, Solsona, Tivissa, la Selva del Camp i, finalment a Reus. Algunes d'aquestes estades l'havien obligat a viure lluny de la família. El 1991, exercint de professor al col·legi Marià Fortuny de Reus, la Generalitat li concedí la medalla Francesc Macià.

Jo, coneixent al Jaume, voldria aturar-me en l'estada que feu a la Selva, on hi arribà el 1960, i com en altres destins, hi exercí de director del col·legi. M'imagino un professor extraordinàriament preparat i inquiet aterrant a un poble, petit, però abeurat en el mestratge d'intel·lectuals de primera línia. Era l'època dels aplecs de Paret Delgada, del Casal Selvatà, la Colla Germanor, Ràdio EPSEL, la revista Adesel, Full Parroquial propi, i en català.... Es trobà una societat implicada social i culturalment, amb joves compromesos, amb un clergat identificat amb el País i amarat de Vaticà II. Què podia demanar més!. Poc a poc, el nom de Jaume Mestre, va apareixent, com un selvatà més, en diverses iniciatives de pes i grups de treball. És remarcable que, en aquella època, s'hi van començar a projectar pel·lícules i documentals de la filmoteca de la Universitat de Barcelona.

Activista social i cultural. Mestre de nom i de fets. Ja jubilat, el trobem presentant ponències en congressos de gent gran, en trobades internacionals com les d'Europe-Echanges, participant en iniciatives i actes del Consell Comar-

cal, com a col·laborador de lo Pedrís i parem aquí, però n'hi ha més. D'altres, de ben segur que ja els hi podeu afegir els lectors. Recordo un escrit seu on, veient companys que jugaven al parxís, es va dedicar a fer-ne un estudi —documentat— dels orígens antiquíssims i remots d'aquest joc i de l'evolució del seu nom en el temps. Passió per ensenyar!

En la cantada de caramelles d'enguany, havent dirigit el Cant a la Senyera i fer la salutació final, no se perquè, però en aquella solemnitat hi vaig intuir un epíleg, missatge i agraïment alhora. En aquell moment em vaig proposar de preparar un treball sobre la seva obra. Els companys de lo Pedrís m'ho van complicar: “Per què, en aquest número del juny, no t'encarregues tu de l'Entrevista i, alhora, presentes l'Aplec..?”. Vàrem quedar que ens veuríem el diumenge 13 de juny, però ja no va ser possible. El Jaume, amb elegància i sense fer soroll, ens havia deixat.

L'entrevista no es va poder fer i, per tant, no la veurem a lo Pedrís, però, segur, que tots plegats, en tenim prou records i vivències compartides. Molta més informació que la que es podria haver recollit en un escrit que, amb tota seguretat, quedaria incomplet.

Com a bon professor, ensenyant amb l'exemple i el compromís, i esforçant-se fins al final, ens ha deixat feina manada, ens ha posat deures: “-Estima el que fas per senzill que sigui, és la riquesa concreta en un món de vaguetats. Només des del compromís i de la implicació podem SER més que TENIR”.

A l'Aplec, l'arbre d'enguany l'hem plantat en memòria seva.

■ ■ ■

LA VALL DEL TOSCAR

■ Ester Borràs Gíol

Per arribar fins al punt de sortida de l'excursió, cal anar en direcció a Tortosa i Alfara de Carles. Tres quilòmetres abans d'arribar a Alfara surt un camí a mà esquerra, indicat "El Toscar", que està asfaltat fins a la font del Toscar i l'ermita de Santa Magdalena. Uns 300 m abans hi ha una torre transformador. Deixem el cotxe aquí.

Veurem un pal indicador, cal seguir les indicacions de la Font del Bosc Negre i el Coll de Carabasses, hi ha marques de pintura vermella. Bona part del camí fins dalt al coll conserva l'empedrat i fa de bon passar.

Arribem al coll de Morera. Hi ha un altre pal indicador, seguirem cap a la Font del Bosc Negre. El sender que marxa a l'esquerra cap a la Cova Pintada és per on tornarem.

Arribem a una altra cruïlla senyalitzada; cal anar cap al Coll de Carabasses i no cap a la Cova dels Adells. En cas de dubte en altres possibles cruïlles, cal seguir el camí empedrat i les marques de pintura vermella.

Trobarem un sender a mà dreta amb la indicació "Font del Bosc Negre". Val la pena anar-hi, ja que és a tocar, l'aigua és bona i el lloc molt bonic.

Reulem per recuperar el sender

per on anàvem. Anem pujant a base de revolts i de creuar el barranc del Bosc Negre.

Finalment arribem al coll de Carabasses. Aquí el camí s'ajunta al GR 7 (franges vermelles i blanques) i el traçat de la travessa dels Estels del Sud (marques blaves en forma d'estel). Els hem de seguir cap a l'esquerra, en direcció al Caro.

Passem per sota de la Tosseta Rasa. Si ens fa gràcia pujar-hi no hi ha un camí definit i, per tant, caldrà anar buscant, més endavant, camp a través, el millor lloc per fer-ho.

Si prescindim de la Tosseta, continuem pel GR, el qual ens farà enfilar fins arribar al pla. El sender s'acaba en una pista. Aquí abandonem les marques del GR i dels Estels del Sud, que se'n van cap a la dreta; nosaltres hem de seguir la pista cap a l'esquerra.

Comencem a baixar per la pista

fent uns quants revolts.

Quan al nostre davant vegem la característica Roca Campanari, hem d'estar atents a mà esquerra, ja que veurem un sender, marcat amb una fita i una pintada vermella amb la indicació "Al Toscar". Agafem aquest sender, al llarg del qual també trobarem marques de pintura vermella. Davant de qualsevol dubte, cal seguir-les sempre.

S'arriba a la Cova Pintada. A partir d'aquí les marques vermelles han estat repintades amb pintura groga, però tampoc hi ha dubte del camí a seguir.

Arribem al coll de Morera, ja només ens cal anar cap a la dreta per arribar a on hem deixat el cotxe.

Compteu unes 4 hores per a fer el recorregut (sense aturades) i eviteu els dies calorosos.

■ ■ ■

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

🕒 Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

Francesca Galindo

S'acosta l'estiu, el dia s'allarga i de cara al bon temps tots passem moltes més hores gaudint del carrer. Així doncs, sovint també veiem com el carrer s'embruta d'excrements de gos no recollits.

És per això que el qüestionari vol plantejar si cal pendre mesures urgents i sancionadores, com han fet molts municipis, per a totes aquelles persones que no recullen la defecació del gos o si cal esperar que aquestes persones reconduixin la seva actitud d'una manera més lenta i cívica.

Penso que multar a les persones que no recullen les defecacions dels gossos hauria de ser l'últim recurs per poder solucionar el tema.

Per dos motius: primer perquè amb la crisi actual l'última despesa que necessita el poble és una persona que s'encarregui de controlar i multar a les persones que incompleixin aquesta norma. I en segon lloc, perquè abans d'arribar a aquest extrem primer s'hauria d'intentar conscienciar a la gent, fent una campanya informativa posant cartells a les zones més habituals de passejar. Encara que tothom sap que s'han de recollir els excrements, no està de més recordar-ho. Llavors, si després d'aquest període d'adaptació hi ha persones que no ho recullen sí que crec que es podria multar.

Estefan Tamas

En primer lloc, penso que el que s'hauria de fer és informar abastament sobre el problema que ocasionen les defecacions dels gossos al carrer ja que és brut i dona mala imatge. Cartells informatius, xerrades, fulletons, bans de l'ajuntament... I fer-ho, tant per la gent del poble, com pels visitants de fora ja que un poble brut de caca de gos dona molt mala imatge de Vilaplana.

En segon lloc, sóc de l'opinió de que cal avisar als propietaris en una reunió informativa del esmentat problema cívica.

I, com a últim recurs, si els propietaris d'aquests gossos que defequen al carrer no fan cas de tot això, sí que crec que caldria multar-los per fer-los complir una llei cívica que s'havia avisat abans i que beneficia al conjunt dels ciutadans.

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

TECPERVAL, S.L.
TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

Excrements de gossos als carrers

Eva Bernal

En la societat actual deixar que un gos faci les seves necessitats al mig del carrer és un acte d'incivisme i d'insolidaritat que fa que aquest comportament no sigui acceptable. Els propietaris dels gossos han de ser responsables per evitar que produeixin un efecte negatiu en els altres veïns, i per tant, els hi han de donar una educació per a que mantinguin unes pautes d'higiene, que farà que siguin respectuosos amb l'entorn i les persones i així evitar molèsties, i per suposat, evitar que faci les seves deposicions a la via pública.

Des de l'Ajuntament s'ha de crear una ordenança que reguli tots aquest aspectes, i fer una tasca preventiva i informativa per a conscienciar als propietaris de la problemàtica que el seu animal pot generar, sense oblidar la possibilitat de recórrer a una sanció administrativa com a solució davant del fracàs o rebuig de les mesures reeducadores proposades. Ja que, hem de tenir present que l'educació i el civisme són la base per a la coexistència entre persones i animals. Ara bé, conscients que el problema dels municipis petits és veure qui es fa responsable de controlar i aplicar aquesta ordenança.

Carles Torruella

Bé, sí que és del tot cert que arriba l'estiu i amb tota la calor, olors pels carrers i defecacions de mascotes siguin gats o gossos, i altres ... caldria prendre algun tipus de mesura. Però cal esmentar que el problema no és tan sols de l'estiu sinó que el patim tot l'any...

En primer lloc penso que tenir una mascota a casa és molt bonic, però les obligacions de cada dia són "quasi com tenir un bebè", cal vigilar-lo, cal alimentar-lo, renyar-lo, ensinistrar-lo, cal portar-lo al veterinari-a i cal, per suposat, tenir-lo registrat amb un xip per tal de no perdre'l, (com un bebé quan potser s'escapa). També cal esmentar que el problema no és tan sols de l'estiu sinó que el poble de Vilaplana el pateix tot l'any.

Nosaltres tenim el nostre "BRUCE" un bon gos de companyia, (un cocker adoptat amb 1 any), i, per tant, com a membre de la família que és, hem de tenir cura del que fa i on és. Bé, això no vol dir que amb un anar i venir de gent que obre portes aprofita per anar-se'n i després tots, a corre cuita, anem a donar al tomb pel poble a buscar-lo, però aquesta és una altra història...

En segon lloc m'agradaria dir que tenir una mascota a casa si tens sensibilitat i ets responsable, no és com tenir un no res en una gàbia. És ser responsable, i cívic sobretot. Parlant de civisme hi ha

altres accions que no són precisament de les mascotes o animals de companyia i també formen part de la contaminació ambiental, com: escopir al carrer o no posar les deixalles al lloc, els cotxes que deixen anar oli pels carrers, això sí que contamina... marquen manca de civisme, no???

Doncs, per acabar penso que no cal sancionar les defecacions a menys que siguin continuades, per tal que els propietaris de les mascotes o animals de companyia, siguin gossos o gats o altres, i tots saben quin animal és de cadascú, puguin ser sancionats els que realment vaguen cada dia pels carrers de Vilaplana. **SIGUIN GATS O GOSSOS AMB O SENSE PROPIETAT.**

Rosario Lozano Membrives

El nostre carrer, fa un temps encara semblava el "carrer de la Merda". Ara la cosa està més controlada. No sé si ha estat l'Ajuntament, qui hi ha posat mà, o si els amos han reaccionat. Sigui com sigui, crec que el consistori hauria de prendre mesures. Avisar les persones que tinguin gos que si veuen o tenen queixa d'una persona o persones que no recullin els excrements del seu gos li posin una sanció econòmica; i, evidentment, multar-los. Per desgràcia és l'única manera que reaccionem, quan ens toquen la butxaca.

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Un punt de blanc i negre

■ Joan M. Rovira

En la darrera edició dels Òscar la francesa *The Artist* (2011) triomfava en diverses categories, inclosa la de millor pel·lícula. Segurament aquesta és una notícia que ja coneixeu i segurament molts de vosaltres també sabreu que és una pel·lícula muda i en blanc i negre. Els seus creadors van pensar que era la millor manera de fer-nos arribar la història de George Valentin, un actor del cinema mut a punt de veure com l'arribada del cinema sonor pot fer que deixi de ser l'estrella que és.

Probablement la combinació de blanc i negre i mut, una mena de màquina del temps que ens fa retrocedir dècades en unes sales de cinema preparades amb 3D i Dolby Surround era, a banda de la bona feina dels intèrprets, el que més ens sorprenia. Però aquesta no ha estat la primera vegada en que un director ha recorregut a l'artifici del blanc i negre per donar més força al seu missatge.

El cinema en color no es va imposar tan fàcilment com va passar en la lluita entre cinema mut i sonor. En aquest cas no hi va haver color i les vetllades de músics en viu a la sala de cinema van passar ràpidament a la història a principis de la dècada dels trenta del segle passat malgrat la reticència d'alguns artistes, especialment europeus, que pensaven que els diàlegs farien distreure l'espectador de l'estètica visual.

Però al color li va costar una mica

més i, atenció, malgrat el que pugueu pensar, el color en les pel·lícules s'aplicava des del inici del setè art. És veritat que materials químics emprats al principi no permetien altra cosa que fotogrames en blanc i negre però de bon començament ja s'obtenien pel·lícules en color amb un mètode ben artesanal: pintar fotograma a fotograma. Aquesta era una feina laboriosa doncs en un metratge d'una hora hi ha uns 86400 fotogrames, així que s'optava per obviar els detalls i pintar els ambients: vermells per incendis o blaus per les escenes fosques o nocturnes.

Fou també a finals dels trenta quan, gràcies als avenços de la tècnica, tenim la primera gran superproducció en color: *Allò que el vent s'endugué* (1939), tot un èxit però l'espectador encara no demanava aquesta millora. El *technicolor*, que era el nom de la tècnica utilitzada, era car i no assegurava el favor del públic com van demostrar altres cintes coetànies. No fou fins al cinquanta que el color es va imposar quan els costos es van reduir i a més per diferenciar-se d'una nova competència: la televisió.

Però molts directors, per diversos motius, encara van optar pel blanc i negre enmig de l'imperi en color. Vet aquí quatre exemples que segur coneixeu; Alfred Hitchcock amb *Psicosis* (1960) i la famosa escena de la dutxa on va utilitzar xocolata per simular la sang ja que, sense color, la seva densitat era

més semblant a la de la sang que no pas la tomaca.

Martin Scorsese també triava el blanc i negre per portar al cinema la biografia del boxejador Jack La Motta. *Toro salvatge* (1980) suposava una nova col·laboració entre Scorsese i Robert de Niro que aconseguia un Oscar per la seva interpretació.

Tim Burton, autor de rics i imaginatius móns, va decidir emprar el blanc i negre per una biografia còmica del considerat per molts el pitjor director de cinema de la història, Ed Wood (1994), com no, amb el seu actor preferit Johnny Deep.

I el darrer exemple, *La Llista de Schindler* (1993) va arreplegar un grapat de premis gràcies a l'esfereïdora descripció de l'holocaust amb una única nota de color: l'abric d'aquella nena del ghetto. El blanc i negre ajudava al dramatisme de la història.

Així doncs, el blanc i negre és un recurs que de tant en tant recupera el seu protagonisme i encara avui, com abans, aconsegueix transmetre la seva força mentre la història sigui bona.

■ ■ ■

Kèntia
underwear

roba interior & bany

Meritxell Miralles - Isabel Mallafré

C/ Santa Teresa, 52

43201 REUS

Tel. 977 317 209

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA

CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS

Tel. 977 31 52 55

**RAFEL
MARTINEZ**

AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B

Tel./Fax 977 31 33 99

43202 REUS (Tarragona)

Novetats Editorials

■ Raquel Virgili

“Sefa Ferré. L'expressió permanent”

És el primera monografia sobre l'obra de Sefa Ferré, la pintora vilaplana afincada a Reus, i inclou la traducció dels textos al castellà i a l'anglès. El llibre ofereix la panoràmica més completa sobre una de les grans artistes contemporànies del nostre país.

En la pintura de Sefa Ferré no hi ha arbres, no hi ha éssers vivents. Les viles, els carrers, els racons, sempre estan deserts, si més no en aparença. Els seus paisatges tenen aquell punt crepuscular del trencament de la llum, que tan es pot expandir en la claror del matí com deixar-se en la foscor del vespre. Però, a la vegada, tot irradia una vida interior iridescent. Sefa Ferré ha fet un exercici d'un lirisme cromàtic i geomètric. És la geometria de les formes i dels colors que, a través d'un realisme transfigurant, ens fa veure i sentir de debò un impuls vital, real.

Autor: **Eugeni Perea Simón**
Editorial: Viena Edicions
Col·lecció: Tamarit, núm. 28
Preu: **47,95 €**

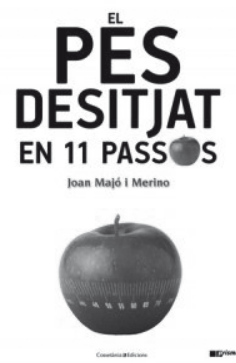

“Embarcats”

Obra guanyadora del XXIII Premi Literari Vila d'Ascó, Embarcats arrenca amb quatre persones a sobre l'Enriqueta, barca en una tempesta, amb el risc per a tots cinc —barca inclosa— de deixar-hi la pell. Alhora, l'Enriqueta que va donar nom a la barca se sent sola, el seu ex triomfa amb el piano al Palau de la Música, la parella del pianista prepara centres de núvia i el carnisser es talla pensant en la Mercè, que és a dalt de la barca. I cada dissabte els fantasmes estenen els sudaris i parlen d'immortalitat. Perquè tots som, en la vida i en la mort, passatgers solitaris que busquem companyia a coberta de la mateixa nau.

Autor: **Joan Rebagliato Nadal**
Editorial: Cossetània Edicions
Col·lecció: Notes de color, núm. 46
Preu: **14,20 €**

■ ■ ■

“El pes desitjat en 11 passos”

Després de tants intents fallits amb prometedores fórmules màgiques, tens un sentiment de frustració que, a més a més, ha afectat la teva autoconfiança. L'única possibilitat que tenim d'aconseguir triomfar en la nostra missió és portar a terme un canvi d'hàbits. Hem de perdre pes saludablement, d'una forma que sigui viable amb la nostra vida, la feina, els horaris i les obligacions. Hem de perdre pes sense passar-ho malament, ni passar gana, ni menjar cada dia allò que no ens agrada, ni dependre d'una càpsula o algun beuratge. Hem de perdre pes d'una manera còmoda, sense complicacions, sense que ens diguin cada dia el que hem de menjar i, el més important, hem de perdre pes per no tornar-lo a recuperar mai més. En el mateix llibre trobarem la motivació que ens farà fàcil el canvi d'hàbits, fruit de l'experiència d'un dietista que ens ajudarà a agafar el domini del propi cos. Un mètode fàcil de seguir perquè s'adapta a les nostres

formes de vida; una proposta global d'estil de vida saludable. Un camí per fer el salt definitiu cap a la salut!

Autor: **Joan Majó i Merino**
Editorial: Cossetània Edicions
Col·lecció: Prisma, núm. 29
Preu: **11,90 €**

Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel. 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

DOS CIRCUITS VITALS MOLT RELACIONATS

■ **Pep Chaparro**
Fisioterapeuta

Per a realitzar qualsevol exercici físic, activitat física relacionada amb les activitats de la vida diària, o simplement pel manteniment de les nostres funcions vitals bàsiques, convé (entre altres) un sistema circulatori i un sistema respiratori mínimament conservats, i per conservar mínimament el sistema circulatori i el sistema respiratori (entre altres), és convenient la realització d'exercici físic.

Hom ha sentit parlar del sistema cardio-pulmonar, de la reanimació cardio-pulmonar..., però sense tenir una idea general del funcionament d'aquests sistemes i la relació que s'estableix entre ells, es pot creure o no l'afirmació del paràgraf anterior, així que tot seguit em proposo de fer una breu i simplificada explicació del funcionament d'aquests sistemes per tal de poder entendre la importància.

Dividim el sistema respiratori en dues funcions principals: la ventilació, i la respiració cel·lular. La primera consisteix en l'entrada d'aire fins als alvèols pulmonars, i la segona en el transport de l'oxigen present en aquest aire fins a les cèl·lules que conformen els diferents teixits. L'aire ric en oxigen entra als pulmons mitjançant un sistema purament mecànic, que consisteix en provocar aquesta entrada creant el buit dins la caixa toràctica augmentant el seu tamany tant en diàmetre com en longitud;

això s'aconsegueix quan la musculatura toràctica eleva les costelles ampliant diàmetralment la seva capacitat, i quan el diafragma (múscul transversal de la base del tòrax) es contrau desplaçant-se cap a l'abdomen augmentant la seva capacitat longitudinal. La sortida d'aire ric en diòxid de carboni dels pulmons a l'exterior es produeix pel mateix sistema en sentit invers. Es podria comparar amb l'entrada d'aire a una xeringa quan estirem de l'èmbol cap en darrera (inspiració) o cap endavant (expiració).

Ja tenim l'aire ric en oxigen als alvèols pulmonars, ara per portar aquest oxigen fins a la captació cel·lular, és quan necessitem la imprescindible col·laboració del sistema circulatori sanguini, el qual també dividirem en dues funcions principals. La primera consisteix en la captació de l'oxigen present a l'aire dels alvèols pulmonars (punt on els dos sistemes es relacionen estretament), i la segona en el transport d'aquest oxigen a les diferents parts del cos per a ser utilitzat per les cèl·lules com a comburent en la generació d'energia. Recordant que el cor és un múscul, i sense voler entrar en massa detalls sobre el seu funcionament, direm que amb la contracció del seu ventricle dret s'impulsa la sang amb poca concentració d'oxigen i amb molta concentració de diòxid de carboni ("sang pobre"), a través de l'artèria pulmonar fins als alvèols pulmonars plens d'aire amb molta concentració d'oxigen, i amb poca concentració de diòxid de carboni, on per aquesta

diferència de concentracions, la sang cedeix molècules de diòxid de carboni a l'aire alveolar, i a canvi, aquest li cedeix l'oxigen a la sang. Un cop oxigenada, la sang ("sang rica") torna dels pulmons a l'aurícula esquerra del cor, on amb una altra contracció muscular passarà al ventricle esquerre, i d'aquí, fent servir l'artèria aorta, i la resta de l'entramat arterial, es distribuirà aquest oxigen per tot el nostre cos.

En sentit invers, a nivell cel·lular succeeix un procés similar que permet als teixits captar l'oxigen sanguini i cedir el diòxid de carboni per a ser eliminat. Amb aquesta finalitat, és transportat per tot l'entramat venós fins a la vena cava superior o inferior que van a parar a l'aurícula dreta del cor, des d'on passa al ventricle dret per a tornar a començar altre cop el mateix circuit.

Amb tot això, veiem que l'element bàsic per al funcionament de tota aquesta maquinaria és la capacitat contràctil de la diferent musculatura que hi intervé. Doncs bé, tenint en compte que la musculatura es desenvolupa i es manté mitjançant el seu ús, tal i com ja he comentat en algun article anterior, es fa evident la necessitat i la conveniència de realitzar alguna mena d'exercici físic per tal de mantenir aquestes estructures tan essencials en el millor estat possible, i prevenir riscos, preservant el màxim possible les nostres funcions vitals.

SALUT !!

BENZINERIA*AUTORENTAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

ET CANVIARÀ LA VIDA....

ho entendràs quan seràs mare.

■ Ester Pascual

“Et canviarà la vida”....em deien abans que naixés el meu fill...i una no és plenament conscient del significat d'aquesta frase fins que es converteix en mare(o pare...) I tant si te la canvia!! I no només perquè el temps que pots dedicar a coses que feies abans es redueixi en el millor dels casos o s'esfumi en la majoria d'ocasions...sinó senzillament perquè aquell petit nadó et gira la vida com un mitjó i les teves prioritats canvien totalment...ni tan sols t'importa no tenir temps per certes coses....acceptes que no podràs fer certes coses com abans o si més no, no amb la mateixa facilitat o tranquil·litat però et compensa sobradament el canvi. De cop i volta la teva vida pren un nou caire, sembles redescobrir el món i cada petita cosa juntament amb el teu fill nounat. De forma semblant a quan ens enamorem per primer cop, cada petit gest del teu petitó es converteix en tot un esdevenimentun petit somriure del teu fill t'il·lumina la resta del dia, i no pares de repetir amb cara de sòmines “m'ha somrigut!” com si fos –que per tu ho és- la cosa més important del món. De la mateixa manera una petita llàgrima, un plor ... et parteixen l'ànima ... la seva alegria és la teva, reflectida en els seus ulls i el seu somriure, la seva por, la teva, en veure'l espantat o desorientat, la seva tranquil·litat la teva , quan reposa dolçament en els teus bra-

ços. ... l'eix de la teva vida ha canviat i ja no és la teva feina o les coses d'abans, si no el teu fill i la seva felicitat i benestar. Et converteixes en el centre de la vida d'aquell petit nounat i la responsabilitat t'impesa, però a la vegada et fa immensament feliç.

Des de quan et converteixes en mare? Des que el test dona positiu? Quan sents els batecs del seu cor per primer cop? En la primera ecografia? En el moment del part? Suposo que cada persona té una vivència personal diferent... Des de la meua experiència personal he anat “creixent” com a mare a mesura que també anava creixent l'instint de protecció cap al meu petitó, des del mateix instant en què vaig saber que estava esperant. Per tant considero que ens anem convertint en mares i anem creixent com a tals dia a dia tan bon punt sabem que ho serem, i a mesura que el nostre instint de protecció i de procurar tot el benestar possible al nostre fill va creixent amb nosaltres, independentment que aquest fill sigui biològic o no.

Com a mare biològica del meu fill, des del punt de vista físic, he gaudit de l'embaràs des del primer moment i ha estat una experiència increïble, meravellosa i única, malgrat les molèsties i dificultats diverses que m'ha comportat, com a moltes d'altres dones en estat de bona esperança. Sentir aquell petit miracle d'un petit ésser que creix dins teu i es transforma, fruit de la relació de dues persones que s'estimen, viure la màgia de les cèl·lules que es van

transformant i es converteixen en una personeta, l'emoció de cada petita evolució... sentir els batecs del seu cor als pocs dies de la concepció, sentir quan es mou per primera vegada ... com reacciona als sons o té singlot dins el teu ventre, preguntar-te com serà, si sabràs cuidar-lo prou... imaginar com serà la vostra “trobadura” el dia del part... . Passar per l'experiència del part, per dura que sigui, superant la por, les dificultats i les recances gràcies a la força de la il·lusió i l'amor cap al nostre fill, sobretot en el moment en què el veiem i el toquem per primer cop i observem la increïble perfecció d'aquell petit nadó... les manetes i els peuetes, els llavis, tot... amb la incredulitat encara que aquella petita obra d'art humana sigui fruit de la unió d'un esperma i un òvul, potser adonant-nos que nosaltres també vam néixer i originar-nos així, preguntant-nos en quin moment hem oblidat la màgia de l'origen de la vida, de la vida mateixa i del món que ens envolta, fent que adquireixi un nou sentit la pròpia vida tot redescobrint-la i redescobrint el món amb el nostre fill, redescobrint les petites meravelles que ens envolten i que inexplicablement la rutina ha fet que no donéssim importància. ..

“Ho entendràs quan seràs mare” et sents dir, també , abans de ser-ho ... hi ha coses que per sensibilitat i empatia que puguis tenir només es comprenen quan esdevenis mare i ho vius en la pròpia pell. Ara, un cop tens el teu fill als braços, a les dures i a les madures, i per damunt de tot ets mare, i el teu fill i el

seu benestar és la teva prioritat. Si pren mal a tu et fa 10 vegades més mal l'ànima. Sempre estàs alerta per protegir el teu fill del que faci falta... Coses que no haguessis fet per tu, les fas sense dubtar un segon per al teu fill. La paraula sacrifici pren cada dia més força a la teva vida...amb la particularitat que, sense saber com, no suposa pas cap sacrifici anteposar les seves necessitats a les teves.

Des que sóc mare ha canviat tot en la meua vida, la meua noció del temps, la concepció de la vida i del món, fins i tot el meu cos per dins i per fora. No sóc la mateixa i malgrat tots els inconvenients i incomoditats, que hi són, accepto el preu i no m'importa no ser-ho... perquè tinc una cosa que no tenia i que val molt més que el que tenia abans... l'amor de mare que sento pel meu fill. Descobreixo un amor sincer i pur i absolutament incondicional, que neix dins meu i reverteix en el meu fill. Penso que per molts defectes que pogués tenir físics, mentals, de personalitat... l'estimaria i l'acceptaria tal com és, sense esperar res a canvi. L'amor de mare, diuen, que és el més gran del món i ara com ara així ho sento i penso –i espero- que creixerà amb els anys, juntament amb el meu fill.

■ ■ ■

Somniant el Futur

És àmpliament conegut l'augment progressiu de les famílies monoparentals a la nostra societat. Famílies que en la gran majoria de casos estan encapçalades per dones que en solitari es fan càrrec de la manutenció i cura dels seus fills. Aquestes dues condicions, dona i monoparental, situa les seves famílies en un clar desavantatge dins el sistema social preestablert. Un sistema que malgrat reconeix formalment l'àmplia diversitat familiar existent no ha establert mecanismes que la respectin. Les polítiques familiars que dominen el món empresarial i social continuen seguint el model familiar «male breadwinner» (home proveïdor/dona cuidadora). Polítiques que no contempen que per la dona cap de família monoparental la incorporació al món del treball remunerat no és una opció, sinó una obligació. En aquest marc, la conciliació entre la vida familiar i laboral resulta gairebé impossible. Fet que té entre les seves conseqüències una major vulnerabilitat. Com assenyalava l'informe "Infancia en España 2010 2011" d'UNICEF una quarta part dels infants espanyols que està en risc de pobresa es concentra principalment en famílies monoparentals i famílies nombroses.

Què poden fer les caps de família monoparentals davant d'aquesta situació? Des de l'Associació de Famílies Monoparentals i Monoparentals del Camp de Tarragona (AFMIP) pensem que la nostra veu per separat no té la mateixa força, que si volem aconseguir el reconeixement que som un model familiar diferent i no una família desestructurada, si volem fer visibles les dificultats econòmiques, els grans problemes de la conciliació, el reduït suport per part de les administracions, la manca de suport emocional... Hem d'unir esforços i fer xarxa per treballar juntes, generant idees i projectes.

Estem convençudes que el futur de la nostra associació passa per aconseguir que les famílies monoparentals prenguin consciència de la importància de treballar juntes i sumar forces per un millor futur dels nostres fills i filles.

Només en una associació enfortida per la participació seràn possibles projectes que avui potser només són somnis. Com la creació de bosses de treball, polítiques i serveis que facilitin la conciliació, suport emocional i psicològic, assessorament sobre les novetats fiscals i jurídiques, etc.

■ AFMIP

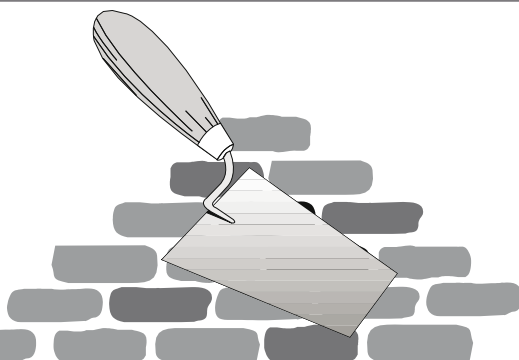
monomapa@gmail.com,

Facebook és "AMIP famílies Monoparentals"

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Corrupció a l'Aleixar?

■ A. Vernet

Fa pocs anys, el conegut d'un càrrec públic municipal va dir: "Tu creus que fulano ha entrat a l'ajuntament per arreglar el poble? Doncs no és pas així, ho ha fet per arreglar casa seva.

Tantes coses es diuen que no en vaig fer cas, però quan t'adones que es modifiquen normes subsidiàries a la carta per a construir particularment en lloc privilegiat allí on s'havia destinat anteriorment a usos social, o bé, quan se sap que presumptament es van pagar factures de treballs tècnics realitzats en una finca privada amb diners del comú, al temps que observes que en el protocol administratiu es

diuen "il·lustríssims" els beneficiaris de les irregularitats, caus en la realitat d'afirmar el comentari del conegut mencionat més amunt.

Fins aquí els dos casos eren coneguts però no païts. I mancava, però, la cirereta al pastís.

Quan l'equip de govern anterior, amb ganes de construir un centre de dia, entrega paga de compromís de compra d'un terreny al temps que es demana i concedeix la subvenció per a tal finalitat, tot se'n va a norris quan es descobreix que el terreny en qüestió s'ha escripturat a nom d'un familiar directe de l'alcalde que, curiosament com ell a la vida privada, mou negocis de béns immobiliaris.

Les puerils explicacions de les parts implicades: l'una, des de

la trona de la Casa de la Vila i l'altra, des de la rumorologia popular donen fe a que la rocambolesca història poca gent de la cregui.

"Gallo que no canta, algo tiene en la garganta".

Efectivament, seguint la saviessa popular, si des de la Casa de la Vila no es dona una explicació oficial i convincent dels fets al temps que s'acompanyen les restauracions econòmiques adients, al títol que encapçala l'article, jo li traure l'interrogant.

Una majoria absoluta pot governar majoritàriament absolutista però... poca broma senyors de l'equip de govern: amb la hisenda pública cal que tingueu en compte a no acostar-vos a la línia del delictes.

EL PULSÒMETRE

**B
A
I
X
A**

El tancament de la Guarderia Municipal per falta d'alumnat pot començar a fer trontollar els fonaments del projecte educatiu implantat al mostre municipi. És un fet significatiu i obre interrogants sobre si realment Vilaplana vol consolidar definitivament l'Escola Cingle Roig com una escola amb futur.

**P
U
J
A**

Els terrenys de la Planeta en propietat del Bisbat de Tarragona i cedits temporalment al poble de Vilaplana, ha suposat que la ciutadania pugui gaudir d'una àrea d'aparcament i de la recentment inaugurada Zona de Salut i Lleure (1a. fase)

Amb aquesta cesió, tot i que podria ser una donació, s'ha aconseguit dinamitzar un espai que estava totalment desaprofitat.

Inauguració de l'àrea de lleure de la Planeta

■ **Tomàs Bígorra i Munté**

Alcade

Vilaplana, maig de 2012

En motiu de la festivitat de sant Isidre, patró de la pagesia i de l'antic poble de la Mussara, el passat 15 de maig, es va inaugurar l'àrea de lleure de la Planeta.

L'actuació inaugurada es troba emmarcada en les finalitats del conveni de col·laboració entre l'Arquebisbat de Tarragona, propietari de la finca, i l'Ajuntament de Vilaplana per fer ús de la finca pel gaudi dels veïns i veïnes.

La primera actuació realitzada en aquest espai va ser l'aparcament públic per a més de 50 cotxes utilitzant una part de la finca, la segona es l'àrea de lleure i la tercera encara per a fer, el parc de salut.

Per a la realització de l'àrea de lleure els treballs han estat:

- Preparació del terreny que ha consistit en retirar els arbres existents, anivellar la parcel·la i l'aportació de sauló.

- Construcció d'un mur amb blocs de pedra col·locada amb mitjans mecànics de 30 metres de longitud per 3,0 metres d'alçada per la contenció de les terres i delimitació de l'extrem est de la finca.

- Construcció d'una pista de formigó de polivalent, de 15 x 15 metres per la practica de l'esport i altres usos de lleure a l'exterior.

- Plantació de 28 arbres de fulla caduca i de bona mida, 14-18, de varietats diferents repartits per l'àrea del recinte per donar ombra.

El cost d'aquesta inversió puja a 27.198,95 €, i a comptat amb una subvenció de la Diputació de 18.030 €.

La tercera fase esta previst realitzar el tancament perimetral de la finca i la col·locació de l'equipament infantil i del parc de salut.

Durant la inauguració tant des de l'Arquebisbat, Mn. Manel Fuentes, com per part de l'Ajuntament, l'alcalde, es va posar de manifest la excel·lent disposició i la bona entesa que hi ha hagut entre les dues institucions, perquè els veïns

puguin gaudir d'aquesta espai tant ben situat, al mig del poble.

Després a la pista plena de gom a gom, el Mag Jordi Caps va realitzar una actuació de màgia que va deixar bocabadats els més petits, però també els més

grans. Per rematar la festa es va servir un berenar amb coca de sucre, avellanes i ametlles torrades, amb vi ranci i moscatell.

■ ■ ■

Notícies

DESAPAREIX L'ESTELADA DE LA ROTONDA

Sense cap mena de justificació, de moment, s'ha retirat l'estelada que feia més de mig any onejava a la rotonda d'entrada a Vilaplana.

Aquesta estelada va aparèixer misteriosament i de la mateixa manera ha desaparegut. Ara sembla ser que mentre apareix i desapareix és el moment de valorar que sembla més correcte, penjar-la o despenjar-la?

■ ■ ■

LO PEDRIS

MAR I CEL

(un espectacle gestat en nou mesos)

■ Jordi Mateu i Huguet

Com si d'un embaràs es tractés, el Grup de Teatre de Vilaplana ha estat preparant des del 17 d'octubre del 2011 l'espectacle Mar i Cel. Han estat nou mesos d'intensa feina, d'il·lusió, de ganes de fer una cosa diferent, d'arriscar-se a fer quelcom més gran, però, sobretot de compromís..., molt de compromís.

Som molt conscients de la dificultat que comporta preparar un espectacle com Mar i Cel. El que ens ha decidit a tirar endavant aquesta empresa són les ganes de superar-nos en cada muntatge. Evidentment que per fer-ho possible hem necessitat l'ajuda d'una sèrie de gent amb l'únic objectiu d'oferir-vos un producte de qualitat. Des del primer moment sabíem de les nostres limitacions. En aquest sentit, l'Anna Pi ha estat una persona indispensable. Es va armar de paciència i va començar a treballar. Ens ha ensenyat la tècnica per no desafinar, i tot això ho aconsegueixes d'una manera tan senzilla que es tradueix a saber respirar bé i a fer un bon escalfament de la veu abans de cada assaig. Per tot el que ens has donat i ens has ensenyat, i per tot el que hem patit, moltes gràcies Anna. Com també moltes gràcies al Francesc Garrido i a la Mercè Mariné. És molt important saber que comptes amb el suport de dos actors professionals que en qualsevol moment et donen l'empenta que a tu et falta. Hem aprofitat els seus coneixements per millorar la interpretació dels perso-

natges i per treballar l'expressió corporal dels actors, i sobretot com diuen ells "per netejar les escenes". Mar i cel ha estat pensada i planificada per al públic. Volem que la gent que vingui a veure-ho ho gaudeixi i alhora ho assaboreixi. No volem en cap cas que el públic estigui incòmode. L'últim espectacle que vam presentar (Mamma mia) la sala estava a rebentar, 400 espectadors, pensem que les condicions per veure teatre no devien ser les més ideals. Per tant, en aquesta ocasió hem volgut limitar l'entrada perquè la gent estigui molt més còmoda i d'aquesta manera els espectadors puguin tenir una visió perfecta de l'escenari i no és perdin cap detall del que succeeix a cada racó del vaixell. Mar i cel és una obra en la qual la música és la gran protagonista i absorbeix el noranta per cent del muntatge. Per tant, és inevitable guardar un silenci absolut i on el nivell de concentració tant dels actors com dels espectadors, per no perdre's cap detall del que succeeix a l'escenari, és força exigent.

Diuen que els somnis només són això, somnis, però sóc molt afortunat, ja que el meu s'ha fet realitat. Per això, vull donar les gràcies en primer lloc a la Cecília Vilanova per ajudar-me en les tasques de direcció i per animar-me a començar i creure en tot aquest projecte. Els inicis sempre són durs i sense el seu ajut estic convençut que tot això no hagués estat possible. Al Sergi Mestre (el coneixia com a futbolista, però ens a sorprès com a actor), al Pep de las Heras (pels compromisos que ha deixat de banda per venir a assajar), al

Pep Chaparro (quina gran descoberta que hem fet!!!) a l'Anna Aymamí (que orgullós que estaria el Còbit del seu Grup de Teatre!), al Jordi Roca i l'Eva López (felicitats pel vostre enllaç), al Raül López (i hi ha un abans i un després), la Clàudia Urbano (fantàstic salami, volies una oportunitat i no l'has desaprofitat), l'Abel Guàrdia (el nostre gran nen. Gràcies pel bon rotllo), la Maria Girona (quin luxe poder gaudir de tan a prop d'aquesta meravellosa veu), l'Albert Badia (ja el coneixem, sempre en la seva línia), el Gerard Juanpere (és l'únic que aconsegueix fer callar les noies i no tan noies, quan ell canta), a l'Aina Juanpere (l'última d'incorporar-se, però igualment importantíssima), l'Otger Espinosa (ell sol fa treballar els pirates i encara que no li agradi es nota quan no hi és), la Dulce Vendrell (gràcies "profe"), la Tat Torruella (ho veus com sí que hi arribes?), la Soraya Àvila (la meva Sory), la Vanessa Aymamí (la preferida del "dire"), els tècnics Carles Tost, Doro Tost i Marc Mestre (sempre pots comptar-hi) i l'últim fixatge: el Pep Bigorra (JB pels amics) el responsable que la música entri a temps. I també, el Xavier Huguet pel gran treball que ha fet en l'escenografia per donar vida al vaixell.

A tots ells moltes gràcies pel seu esforç, però, sobretot, per tants mesos de dedicació i d'implicació en aquest projecte. I a tots vosaltres (no sé si aquesta revista ja haurà sortit a finals de juny) convidar-vos els dies 30 de juny i 1 de juliol a gaudir de Mar i cel...

Ens trobarem mar endins...

■ ■ ■

■ Grup de Teatre de Vilaplana.

Per celebrar els 30 anys del casal vilaplanenc es va pensar en fer un festival d'estiu diferent, on hi tinguessin cabuda diverses generacions i així és com es va representar l'obra *Mamma Mia*.

Després de l'última funció es va comentar que el model de musical tipus *playback* ja havia arribat a la seva fi perquè aquests tipus de representacions, tot i estar ben executades i treballades, ja no ens omplia tant com temps enrere. Era hora de pensar en altres projectes, havia arribat el moment de fer coses noves i diferents. I així és com va néixer *Mar i Cel*, una obra que es cantaria en directe.

El repte, en aquells moments, semblava inassolible i fins i tot es va valorar el fet d'abandonar si es veia que la cosa no funcionava. A l'octubre de 2011

es van repartir els papers i la sort!

Era l'hora de treballar com mai, d'esforçar-nos i vèncer les vergonyes i les pors per anar trobant-nos còmodes i avançar cada dia una mica més en els papers. *Mar i Cel* ha estat treballada, patida i plorada. *Mar i Cel* ha estat per a tots nosaltres, més que una obra de teatre, un somni fet realitat.

Tenim de tot, veus afinades i d'altres que potser no tant, bones interpretacions i d'altres que es poden millorar i el que realment cal valorar és l'evolució qualitativa de cadascun dels membres del grup. Tot això, és un bon punt de partida que accepta reptes més amplis i de major complexitat, sense oblidar-nos que som un grup *amateur* i que el que volem és passar-nos-ho bé. No busquem altre reconeixement que la satisfacció del públic que ens ha vingut a veure i celebrem que hagin gaudit tant

com nosaltres ho hem fet durant aquest temps.

Durant aquest nou mesos l'evolució de la veu ha estat constant, gràcies a l'Anna Pi que ens ha fet de "profe" de cant. L'Anna ha sigut directora musical, conjuntament amb el Jordi Mateu i la Cecília Vilanova, que s'han encarregat de la posada en escena. Però també hem tingut altres ajuts que ens han donat un importantíssim cop de mà: la Mercè Mariné, el Francesc Garrido i el Jaume Virgili. Hem d'agrair també als artistes que han col·laborat amb nosaltres: la Mercè Mestre, qui ens ha fet el cartell i el Xavier Huguet Mendizábal, que li ha donat vida al barco.

Mar i Cel es va representar el Casal Vilaplanenc els dies 30 de juny i 1 de juliol.

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 **VILAPLANA**
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Corpus

■ La Redacció

Un any més, grans i petits s'han abocat a fer les alfombres de Corpus, i com no podia ser d'una altra manera, tots els carrers han quedat d'allò més ben engalanats !

Quatre nenes de Vilaplana van fer la Comunió

■ Alba Àvila

El passat diumenge dia 27 de maig van celebrar la seva 1ª comunió les nenes:

• **SANDRA TORRES** • **MARINA TORRUELLA**
• **ANNA ÀVILA** • **ARIADNA ALARCÓN**

L'esdeveniment va tenir lloc a dos quarts d'una del migdia a l'església parroquial de la Nativitat de la Mare de Déu de Vilaplana i va córrer a càrrec de Mossèn Manel Fuentes, el qual ha estat el catequista de les 4 nenes durant aquests dos darrers anys.

A la celebració hi van assistir tots els veïns del poble, que també van poder gaudir de la col·laboració de la Coral de Jubilats i de la colla d'amics i familiars, els quals van tocar la guitarra, la flauta travessera i van cantar diferents cançons.

El dissabte anterior les famílies havien organitzat el tradicional beure per a tots els infants del poble amb xocolata desfeta i coca, fet pel qual els nens i nenes van passar una bona estona de convivència i juguesca.

Enllaç de l'Eva López i el Jordi Roca

19 de maig de 2012

■ Eva López i Jordi Roca

Moltes gràcies a tothom per haver col·laborat de diferents maneres al nostre enllaç.

És des d'aquí que us ho volem agrair ja que, per motius aliens a la nostra voluntat, hem extraviat les llistes on hi constaven tots els vostres noms.

Per això necessitem la vostra ajuda, necessitem saber qui sou per poder-vos donar un petit detall d'agraïment.

Mil disculpes.

Curset de Monitores

■ Soraya Àvila i Mireia Ferré

L'any passat se'ns va proposar de treballar al casal d'estiu del poble, i tant una com l'altra no vam pensar-nos-ho dos cops. Es tractava d'una nova oportunitat per treballar amb nens, cosa que ens agrada molt, i també una possibilitat de treball que tampoc podíem rebutjar. Ni una ni l'altra teníem el títol de monitores, és per això que aquest hivern hem assistit a un curset que ha durat dos mesos (febrer i març) durant tots els caps de setmana. Ha estat una mica feixuc, ja que dissabte durava gairebé tot el dia, de 10 del matí a 8 del vespre, i diumenge només al matí. Tot i així, hem viscut una nova experiència de la qual les dos ens emportem un bon record per arxivar.

Recordem quan van arribar que estàvem nervioses i intrigades pel que fariem allí... Recordem que quan vam entrar ja hi havia molta gent assegudada i tot eren cares noves...

Un factor que va ajudar molt en la nostra motivació per a fer el curset va ser que la primera sessió va ser molt bona; molt activa, molt emotiva, dinàmica i sobretot amb molts somriures.

Les altres sessions van ser més calma, vam treballar dinàmiques de

Fernández; l'anàlisi de l'entorn. Va ser tot un dia ple de sentiments i emocions contingudes que en acabar la sessió molts dels participants no van poder evitar expulsar-les. Aquell dia vam posar-nos a la motxilla, per prendre a casa, molts consells, com ara; << hem de

ser conscients dels moments de felicitat i valorar-los, perquè d'aquesta manera, aprendrem a valorar les petites coses, que al cap i a la fi, es converteixen en les més grans>>, o bé << conformar-nos en petites coses, i no esperar alguna cosa monumental, perquè no hauré fet res més que perdre el temps..>>.

Per acabar volem donar les gràcies a l'Ajunta-

ment, perquè sense la seva proposta no haguéssim conegut aquesta nova experiència en el lleure, i sobretot a la Vanesa Aymamí i a l'Ainhoa Huguet, per confiar en nosaltres i donar-nos una oportunitat per rellevar el casal d'estiu de Vilaplana. Seguirem fent créixer la llavor que van plantar fa anys enrere aquest parell de monitores i sobretot, de grans persones.

grup, grup d'infants, fer de monitor en el lleure, planificació educativa i planteig educatiu, primers auxilis, educació per la salut, educació d'infants en risc social, excursionisme, cançons, danses, anàlisi de l'entorn, expressió corporal, jocs, vetllades, educació intercultural.... van ser molts els temes que vam tractar.

Volem destacar una sessió molt emotiva duta a terme per en Juanma

Notícies

Diada de Sant Jordi 2012

■ La redacció

Un any més, el passat 22 d'abril es va celebrar al pati de les escoles la diada de Sant Jordi. La jornada estava organitzada per l' AMPA del CEIP Cingle Roig.

Com ja és habitual aquest dia tothom que s'hi va acostar va poder comprar roses i llibres. Cal destacar que aquest any també es van posar la venda talls de coc elaborats per les mares. Com sempre, els més menuts van poder escoltar diversos contes a càrrec de la Berta Salvat i la Mònica Mariné.

Des de Lo Pedrís volem felicitar a tots els pares i mares de l' AMPA per la bona organització de la Diada. Fins l'any que ve.

L'Esparver
Restaurant
C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 044
www.esparver.com
Diumenge nit i dilluns tancat

Àlex Masdeu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

EXCAVACIONS I TRANSPORTS
MIRALLES
JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.
Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 ALFORJA

DISCURS DE L' ORLA DELS ALUMNES DE 2n DE BAT DE L'INSTITUT FONTANELLES DE LES BORGES DEL CAMP

■ Els alumnes 2n. **BATIES**
Fontanelles

Benvolguts professors, familiars, amics, amigues... en primer lloc, i en nom de tots alumnes d'aquesta promoció de segon de BAT, voldríem donar-vos una cordial salutació de Benvinguda! També, i com no podia ser d'altre manera, agrair-vos, sincerament, la vostra assistència a aquest acte de les nostres orles, el qual ens serveix per acomiadar-nos, de forma entranyable, de la que ha estat fins ara la Nostra Casa Educativa: l'Institut Fontanelles de les Borges del Camp.

Sabeu que no ha estat gens fàcil articular un discurs argumental que pugui mostrar, ni per aproximació ni per coherència vivencial i cronològica, el que ha estat, i sobretot, el que ha significat, per la majoria de nosaltres el pas per aquestes aules durant més de sis anys. Segurament, alguns de vosaltres, que avui ens escolteu i acompanyeu, potser hi trobareu mancances i oblits. Si és així, us demanen disculpes, per endavant. Tanmateix, la nostra intenció no ha estat la de fer-vos un retrat ordenat, verdader o fefaent del que ha estat la història durant els darrers anys estudiantils. Si no que, més aviat, hem volgut fer-vos un esbós o retrat impressionista d'un temps que hem anat edificant i compartint entre tots i que, per tant, ja és un poc nostre. I que, ara i aquí, sense més preàmbuls, per a tots vosaltres, intentarem esbossar a través del següent discurs.

Sembla com si fos ahir, quan els rumors que s'obria un Institut aquí, a Les Borges del Camp, s'escampaven de boca en boca com si d'un secret a veus es tractés. Molts de nosaltres encara

estàvem a les escoles dels nostres pobles cursant primària. Cada cop faltava menys per donar el gran salt acadèmic a l'Institut. La majoria ens creiem molt grans. Suposem que empesos per l'inevitable temor al gran canvi que representava el pas d'una escola propera, materna, acollidora... a un Institut mitificat, grandios, desconegut... com podia ser, per exemple, el de Riudoms. Així doncs, aclaparats per la multitud, el rebombori, els canvis, els primers amors, les primeres amistats... quasi bé de punyetes, quasi bé sense adonar-nos-en vam acabar 1r d'ESO. En aquell moment, ja intuïem o sabíem que hi havia previsions de traslladar-nos el curs següent, a tots els alumnes dels pobles dels voltants, a l'institut de Les Borges. Era un Institut secret? On era? Com seria? Quines noves amistats fariem? Quins professors tindríem? Cap de nosaltres l'havia vist mai. Doncs sí, ja arribava setembre de 2007, quan el curs era quasi a punt de començar, i l'Institut estava, com es diria en castellà, ben bé: "patas arribas".

Per fi, sembla com si fos ahir, ens va arribar el primer dia de curs en aquell nou Institut a les Borges que havien edificat i que tantes expectatives i il·lusions havia generat en tots nosaltres: alumnes, comunitat educativa, famílies, comarca.... Era un gran canvi per a tot-hom, això era innegable, però cadascú ho veia d'una manera i tenia la seva pròpia opinió. Hi havia gent que pensava que era un canvi cap a positiu, que es podria estudiar més i millor, ja que hi havia més professors per alumne, més aules disponibles... D'altres, creien que no era necessari marxar de Riudoms, que allà hi tenien molts amics i que ja

s'hi trobaven prou bé. Però per al que no calia opinió era per a veure que l'Institut Fontanelles, el nostre, no estava acabat. Només estava fet el primer pis, la planta baixa i el gimnàs. Encara faltava tot el segon pis, equipar els laboratoris, fer part del patí... I així, a poc a poc, vam passar tot 2n d'ESO. Això sí, volem aclarir-vos que en cap moment aquella situació provisional constructiva va repercutir en la qualitat de l'ensenyament que ens van transmetre els professors i professores.

El tercer curs va servir per acabar de quallar-ho tot una mica més bé. A poc a poc, vam començar a caminar plegats, a identificar-nos i a sentir aquell primerenc Institut com alguna cosa pròpia que ens començava a obrir nous horitzons, fins llavors desconeguts. Un curs que també va servir al propi centre per acabar petits desperfectes, per dotar als laboratoris de nous materials i equipament, per millorar les instal·lacions... Però, sobretot va esdevenir un temps i un espai d'estudi, d'esbarjo, de vida comunitari que va servir-nos per establir forts vincles d'amistat, per acabar de conèixer i de congeniar una mica més bé amb els professors, amb d'uns més que d'altres, tot s'ha de dir. Un any, en el que, en definitiva, vam començar a obrir pas i a construir la nostra casa amb uns bons fonaments, els quals ens han fet arribar sense massa entrebancs i solvència fins a dia d'avui.

A 4t tot va ser una mica diferent. Era el nostre últim any a l'ESO. Només calia l'últim esforç, un últim sprint per arribar cadascú a la meta que s'hagués proposat. Molts estàvem indecisos per al que fariem l'any següent. Alguns teni-

en clar que es decantaven pel grau mitjà, d'altres per treballar i la gran majoria volíem estudiar Batxillerat. Però, entre aquests últims, el gran o petit dubte recalava no en què, sinó en on havíem de seguir cursant els nostres propers estudis de BAT. Si hem de ser sincers, quasi ningú les tenia totes per seguir a Les Borges. Però, sortosament, gràcies a l'esforç des de totes les parts: professors, alumnes, famílies... es va poder tirar endavant.

Ara fa 2 anys, en una orla com aquesta, quan estàvem cursant 4t d'ESO, vam plantar un mimosa al patí. A poc a poc, ha anat creixent al nostre costat i podríem dir, de forma simbòlica, que té el poder d'haver-nos unit més a tots, de fer de nosaltres més que una classe, ens ha fet un grup d'amics. Entre tots formem part de les branques del tronc principal que és la classe de 2n de BAT.

Finalment, el projecte de crear un Batxillerat a Les Borges es va dur a terme. Vam començar tots amb moltes ganes, intentant oblidar totes les desavinences passades i centrar-nos només en una de les coses més importants de l'Institut: l'estudi. Mica en mica cada cop ens trobàvem més a gust, ja ens sentíem com a casa. Molts ho ha van intentar però es van quedar en el camí. Els altres, nosaltres, hem seguit lluitant per seguir formant-nos i saber una mica més dia a dia.

I com qui no vol la cosa, sembla com si fos ahir, que ja som aquí. Sona estrany: la nostra orla de 2n de Batxillerat. Qui havia de dir que arribaria aquest dia? Era una meta per a molts de nosaltres. Però, per fi ja hi hem arribat i ens n'alegrem. Tanmateix, no ens conformem. Volem més, volem seguir construint els nostres camins cap a qualsevol direcció, volem seguir caminant i sobre-tot no aturar-nos per res.

Com heu pogut llegir en el cartell hi apareix que som la primera generació que es gradua i ens sentim molt orgullosos i orgullosos de ser-ho. També podeu comprovar que al costat hi ha escrit: Obrim Pas. Aquesta idea, agafada del grup de música, és per intentar explicar com ens hem sentit durant aquests anys. Entre tots, en la mesura del possible, hem anat tirant endavant, posant una petita part de nosaltres, posant l'esforç de cadascú. És veritat, és molt bonic ser la primera promoció. Queda en

la memòria de tothom. Ets sents especial. Però, creieu-nos si us diem que no ha estat gens fàcil. Sempre hem hagut de provar-ho primer tot nosaltres, ja sigui bo o ja sigui dolent. Així sí, pensem que ho hem aconseguit, creiem que hem anat deixant tot de portes obertes per aquells que vindran. Així que hem anat Obrint Pas.

D'altra banda, ens agradaria que no rebéssiu el missatge d'aquest discurs d'orla nostre com el final d'una etapa, sinó com el començament d'una altra. Aquí no s'acaba res, aquí comença tot.

Feta la síntesis del que han estat aquests 6 anys per a nosaltres, havent donat el nostre punt de vista, les nostres impressions copsades sobre el que hem sentit que ha estat el nostre pas per l'Institut de les Borges, en general, només ens resta agrair, de tot cor, a aquella gent que poc o molt ens han ajudat a arribar aquí, a poder pronunciar aquestes paraules. Tothom sap que no ha estat un camí fàcil. Però, sinó, quin mèrit tindria?

Per damunt de tot, voldríem agrair la immensa tasca duta a terme pels professors i professores, la qual està cada cop menys valorada i posada en dubte pels senyors de dalt i per algun que al-

tre sector de la nostra societat. Sabem que no és gens fàcil conduir els alumnes cap a la direcció correcta, adreçant-nos en tot moment per si algú surt una mica del traç. No en dubteu per a nosaltres heu estat els millors professors i professores que podríem tenir. Cadascú amb els seus pros i contres, però intentant donar sempre el millor d'ell mateix. I tot això ho han fet sense oblidar-se que abans de res som persones, a part de tots els conceptes de cada assignatura, cada professor ens ha intentat ensenyar-nos els valors que creia més importants.

Un altre col·lectiu, que sembla que no tingui importància i que en té i molta, són els familiars i en especial els pares i les mares. Sense ells i elles sabem que no hagués estat possible estar avui aquí. Si ells no ens haguessin aconsellat com només ells ho saben fer, no seríem les persones que som. Per a nosaltres, són el model a seguir, no cal dir res més.

Ara sí, per fi, ja acabem: Per no perdre la tradició poètica del nostre centre ens agradaria llegir-vos un poema d'en Miquel Martí i Pol, titulat Ara mateix que trobem molt adient per tan-car aquest acte, el qual arrenca així:

**Ara mateix enfila aquesta agulla
amb el fil d'un propòsit que no dic
i em poso a apedaçar. Cap dels prodigis
que anunciaven taumaturgs insignes
no s'ha complert i els anys passen de pressa.
De res a poc, i sempre amb vent de cara,
quin llarg camí d'angoixa i de silenci.**

**I som on som; més val saber-ho i dir-ho
i assentar els peus en terra i proclamar-nos
hereus d'un temps de dubtes i renúncies
en què els sorolls ofeguen les paraules
i amb molts miralls mig estafem la vida.
De res no els val l'enyor o la complanta,
ni el toc de displicent malenconia
que ens posem per jersei o per corbata
quan sortim al carrer. Tenim a penes
el que tenim i prou: l'espai d'història
concreta que ens pertoca i un mínuscul
territori per viure-la. Posem-nos
dempeus altra vegada i que se senti
la veu de tots, solemnement i clara.
Cridem qui som i que tothom ho escolti.
I, en acabat, que cadascú es vesteixi
com bonament li plagui, i via fora,
que tot està per fer i tot és possible.**

GRÀCIES A TOTES I TOTS PER FER-NOS SENTIR TAN ESPECIALS.
A REVEURE!

LA LÀPIDA ESQUERDADA

Encara avui se'n parla del secret del vell Arcadi!

■ Marta Mateu Munté

Ja fa un munt d'anys al Colomar, un poble petit, de muntanya, on la gent vivia o millor dit sobrevivia com podia, hi residia un mestre picapedrer. Era molt bo en el seu ofici. La seva obra era coneguda per tota la comarca i no era gens estrany veure persones d'altres pobles i fins i tot de ciutat que reclamaven els seus serveis.

L'Arcadi, que així es deia el nostre picapedrer, era capaç de fer des d'un banc de pedra a una pica de marbre o una estàtua. Però la seva especialitat eren les làpides pels cementiris.

La vida al Colomar era relativament tranquil·la, la majoria dels seus habitants es dedicaven a conrear la terra i a criar bestiar. La gent, però, tenia un caràcter tancat, poc amable, probablement degut a l'aïllament del poble.

L'Arcadi era un home madur, de faccions gruixudes i solter. No se li havia conegut cap parella ni que mai hagués tingut intenció d'aparellar-se. Vivia sol acompanyat de pedres, escarpres i martells. Al poble se'l coneixia com "el solter solitari". Es va parlar més del picapedrer per un misteri que tardà algunes dècades a esbrinar-se. Es passava el dia treballant, les festes no existien per ell, li era igual treballar per Nadal com per Pasqua. No es relacionava amb ningú, només amb dues veïnes, la Sofia i la Maria. Eren mare i filla. La Sofia ja feia anys que era vídua i estava molt delicada de salut. Tenia una única filla, la Maria, una noia de vint anys, molt eixerida. Havia tingut diversos pretendents, però cap li semblava prou bo. Era molt aficionada a llegir i a escriure. Amb elles hi vivia un noi que els feia de mosso, era en Quim, bon xicot però una mica babau. Els únics ingressos de la família provenien d'un hortet que tenien i que cuidava en Quim. L'Arcadi, sense que ningú ho

sabés, les ajudava econòmicament sempre que era necessari i elles a canvi el convidaven a menjar algun dia i la Sofia li rentava i cosia la roba. Sentia un especial afecte cap a la Maria, moltes vegades es quedava embadalit mirant-la; fins i tot va esculpir, d'amagat, una imatge seva que guardava al magatzem, darrera el taller.

Un dia va succeir un fet que trasbalsà la vida dels habitants del Colomar. Va aparèixer el cos sense vida, despullat i amb signes de violència de la Maria. El cadàver fou trobat a prop del taller de L'Arcadi, al costat de la estàtua que ell li havia fet. Totes les mirades es van dirigir cap al picapedrer. Les males llengües deien:

“-Tanta amistat amb les veïnes, tanta gratitud per acabar violant i matant a la filla! Per això es va trobar el cos a prop de casa seva i per quina raó li havia esculpit una imatge?”

El picapedrer des del primer moment ho negà, i no es va poder demostrar res en contra seu. La Sofia no volia ni pensar-hi... El seu cor delicat no va aguantar l'horror de l'assassinat de la seva filla i morí poc temps després. L'Arcadi es va tancar encara més dins el seu taller. Va esculpir una làpida preciosa per la Maria i amb el permís de la Sofia la va posar a la tomba de la jove. Al cap de pocs dies la làpida es va esquerdar. L'Arcadi no s'ho explicava. La llosa estava feta amb el millor marbre que tenia, de color marfil i d'un gruix considerable.

L'Arcadi va haver de carregar durant tota la vida amb un crim que no havia comès. Va morir vell, trist i més sol que mai.

El taller fou tancat durant uns anys i el negoci el va heretar un nebot seu que havia estudiat arqueologia i que li fascinava el món de la pedra. Quan aquest va intentar posar ordre al taller, va descobrir recolzada a la paret del fons i tapada amb una manta vella, una pedra on al darrera hi havia una inscripció, feta per l'Arcadi, on confessava que

l'amor de la seva vida havia estat la Sofia i que la Maria era filla seva. Era un secret gelosament guardat per tots dos. El seu desig era ser enterrat junt amb la seva estimada, per la qual cosa havia esculpit una làpida. El nebot va deduir que el seu oncle era incapaç de matar a ningú i encara menys de matar a la seva pròpia filla. Ho va ensenyar a l'alcalde i al jutge del poble, els quals van autoritzat que les restes de la Sofia i l'Arcadi descansessin juntes en una mateixa tomba amb la llosa que ell havia esculpit.

Les autoritats municipals, els veïns i el nebot es preguntaven qui havia estat l'assassí de la jove Maria. Però, no tardaren gaire en saber-ho. En Quim, un vespre que va beure massa, va confessar que havia estat ell, que sempre havia estat enamorat de la Maria i com que aquesta no li feia cas, un dia va embogir i va fer el que mai hauria cregut que pogués fer. Llavors va portar el cos fins la casa de l'Arcadi i va treure l'estàtua de la noia per tal de simular que l'autor del crim fos el picapedrer. No cal dir que el mosso fou jutjat i empresonat pel seu crim.

Misteriosament la llosa de la Maria es va anar tancant i gairebé no hi quedà senyal. Hom diu que al cap dels anys es féu justícia i que la cicatriu que un dia quedà oberta en senyal de protesta i rebuig per un engany es va tapar definitivament.

Aquest conte escrit per la vilaplanenca Marta Mateu Munté va ser guardonat amb el 1er premi de Llengua Catalana de 2on d'ESO a l'Institut Fontanelles de les Borges del Camp

■ ■ ■

PROJECTE:

“LES TITELLES”

Les classes “del revés” i “dels detectius”, hem fet unes titelles a les sessions de plàstica del segon i tercer trimestre.

Us volem explicar com ha anat tot pas per pas:

— Quin conte escollim? Va guanyar “Alicia en el país de les meravelles”

— Vam mirar la pel·lícula i vam repartir els personatges.

— Vam buscar imatges del nostre personatge i vam fer la base del vestit i el vam portar a casa per cosir.

— El Xavi (mestre de plàstica) ens va entregar un dossier que havíem d'anar omplint cada dia que fèiem titelles i on queda recollit tot el procés, des de la construcció fins el diàleg i la descripció de cada personatge.

— Recobríem el cap de pintura blanca i després acoloríem la cara.

— Vam fer el patró del vestit i del cap i els van enganxar al dossier.

— A continuació vam fer tallers simultanis de pintar la cara, de fer el vestit, de fer el cabells amb llana i anar redactant el dossier.

- Poc a poc anava agafant forma només quedaven alguns detalls de braços i cames, de botons, corbates, rellotges, barrets,...

Hem adaptat el text “Alicia al país de Vilaplana”, l’hem estudiat, li hem posat música i l’hem representat als pares el dia de la Festa de final de curs.

Ara us ensenyem el resultat final i esperem que us agradi.

■ Classe del “SÈVER”

- En una bola de “porexpan” hi vam dibuixar la cara, vam enganxar-hi un palet i hi anàvem enganxant argila blanca per fer els detalls i característiques de cada personatge.

- Per acabar la titella vam enganxar el cap amb el cos, només quedava fer l’escenari. Hem encomanat un teatre al fuster i nosaltres hem pintat tots els decorats primer en petit i després en gran.

No busquis a fora

■ AMPA Escola Cingle Roig de Vilaplana

“No busquis a fora, allò que pots trobar a casa!”- Em deia el meu avi.

“Per molta propaganda que et facin, no t’enlluernis, no vol dir que sigui millor, com a mínim serà igual. Aprofita les coses que tens, fes-te-les pròpies, això t’ajudarà a estimar el teu poble, la teva terra i el teu país.”

Això ho podríem aplicar a la nostra escola, l’escola Cingle Roig de Vilaplana.

Què més volem per a una escola? Una escola petita, de poble i situada a dins el poble. Un edifici modern amb tot l’equipament necessari des d’un equip informàtic per als alumnes, fins a un equip audiovisual o una sala polivalent.

Tot i ésser una escola petita, a part de tenir les tutores per a cada cicle educatiu també tenim els mestres itinerants de gimnàstica, música, anglès, francès, plàstica i fins i tot un mestre d’educació especial. Això, suposa una educació més individualitzada de cada alumne. Els nens aprenen dues llengües estrangeres, l’anglès i el francès, a part, evidentment, del català i del castellà.

També tenim servei de menjador i una monitora que cobreix les hores del migdia.

Enguany s’ha iniciat el servei d’acolliment, tant per a primera hora del matí com a la tarda. Es tracta d’una iniciativa portada a terme per un grup de pares que des de l’AMPA valorem molt positivament, ja que a part d’oferir un servei que fins ara no teníem, podem dir que hi ha una perfecta relació entre tots els pares independentment del seu origen o nacionalitat.

També hi ha l’AMPA, formada per tots els pares i mares, amb una junta representativa d’aquests que és la que gestiona el servei de menjador, les activitats extraescolars (enguany s’ha fet anglès, teatre i jocs, taller de circ...). També és l’encarregada d’organitzar la ja tradicional calçotada al pati de les escoles, la Diada de Sant Jordi, la Festa de Fi de Curs, alguna excursió i conferències.

Doncs, si ho tenim tot cobert, tant a nivell educatiu com per poder compaginar la vida familiar i laboral, què més ens fa falta? Ens fan falta nens i nenes. Nens i nenes que donin vida i continuïtat a l’escola i evitar aquell període trist que l’escola va romandre tancada.

“No busquis a fora, allò que pots trobar a casa!”.- Quina raó tenies, avi!.

■ ■ ■

SOLUCIÓ AL PASSATEMPS

R	E	P	U	B	L	I	C	A	T	X	E	C	A
U	E	M	R	A	S	N							
S	I	M	A	L	P	G							
S	C	R	O	A	C	I	A	I	A	L			
I	L	N	N	H	A	N	A						
A	A	Y	A	O	P	Y	T						
N	A	L	O	A	E								
D	G	A	L	F	R								
A	R	N	O	R	R								
E	D	I	N	A	M	A	R	C	A				
S	U	E	C	I	A	I	N						
P	O	R	T	U	G	A	L	A					

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

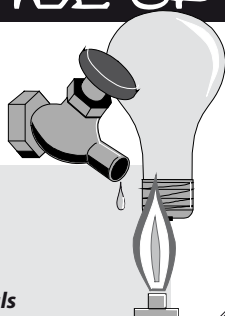
Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

Instal·lacions JF

Jordi Fernàndez Llorens

Tel.: 620 272 212
instaljf@tinet.cat

- Electricitat
- Gas
- Calefacció
- Aire condicionat
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

5a cursa i caminada de muntanya Vilaplana-La Mussara-Vilaplana

■ Tomàs Bígorra i Munté

El passat diumenge 13 de maig va tenir lloc a Vilaplana la 5a. edició de la Cursa i caminada de muntanya Vilaplana-La Mussara-Vilaplana, que representa la consolidació de la prova i s'inscriu com un clàssic dins de les curses de muntanya al Baix Camp.

Aquest any el circuit ha sofert modificacions importants respecte a les edicions anteriors, s'ha afegit el tram del camí de les Campanilles a La Mussara de gran dificultat pel fort pendent que té.

El recorregut total del circuit ha estat de 15.400 metres, l'ascens l'han fet el camí dels Garrigots i la baixada pel camí de les Tosques, amb un desnivell acumulat de ± 1.836 metres.

El nombre de participant en aquesta prova augmenta any rere any, s'han inscrit 183 participants a la cursa i 137 participants a la caminada, amb un total de 320 inscrits.

En la cursa el guanyador ha estat Toni Calderón amb un temps de 1h29min, pel que fa als participants locals, el Gerard Virgili ha quedat l'11è amb un temps de 1h. 38min i l'Edgar Bonet el 72è amb un temps de 1h. 57min.

En la caminada el guanyador ha estat el Ferran Roca amb un temps de 2h. 14min, en quan als participants locals l'Anna Gallisà ha quedat la 39a. amb un

temps de 3h. 5min.

La prova ha transcorregut amb total normalitat i no s'han produït incidents a considerar.

Cal agrair a Tretzesports organitzador de la prova, la col·laboració del Grup de Jòvens de Vilaplana i el suport de l'Ajuntament de Vilaplana.

Tota la informació i les fotografies de la prova les trobareu a la web www.tretzesports.com.

Marató per la pobresa

■ La Redacció

El passat 3 de juny l'ASSOCIACIÓ DE DONES i la CASA DE CULTURA va organitzar una caminada popular per recollir diners per a la MARATÓ DE LA POBRESA, amb una inscripció de 5 euros.

El mal temps (pluja) va fer ajornar la sortida convocant una nova data, el següent diumenge 10 de juny. El diumenge 17 de juny, com quasi cada diumenge des de fa uns quants anys, però una mica més d'hora que de costum, el grup de dones caminadores (així ens anomenen), ens vam trobar amb altra gent a la plaça de la vila.

Aquest cop era diferent que els altres diumenges, no calia preguntar-nos "a on anem avui?", ho teníem clar, el nostre objectiu eren Les Tosques i la caminada era per una causa solidària: col·laborar amb la MARATÓ PER LA POBRESA que el dia 27 de maig havia organitzat TV3 juntament amb Catalunya Ràdio, i que, malgrat la polèmica, va aconseguir recollir uns quatre milions d'euros.

Finalment, vàrem anar a Les Tosques un petit

grup. El dia va ser molt maco, vam esmorzar a Les Tosques fent petar la xerrada, gaudint del paisatge i de les cireres, els albercocs, els bombons, els fruits secs, el cafè.... que ens van ajudar a recuperar forces per la baixada. Es van recollir 425 euros, dels participants i de donatius particulars.

Animem a tothom a participar en actes com aquest, sobretot si són per una bona causa. Gràcies a tots/es, una vegada més el poble de Vilaplana ha estat solidari.

Carta a Pep Guardiola

■ Josep M. García Abelló

Benvolgut Pep!

Abans que res, vull que sàpigues que aquesta carta l'he escrit especialment per a tu. Encara que sóc conscient que possiblement mai l'arribaràs a llegir, m'hi esforçaré, tan com pugui, per expressar l'excel·lent tasca que has realitzat per millorar el nostre club de futbol. Són tantes les coses que m'agradaria explicar-te sobre les meves vivències i sentiments sobre el Barça que, abans d'intentar ordenar-les de forma entenedora, a través d'una patina més aviat impressionista, no voldria oblidar el principal motiu pel qual l'he escrita: les més sinceres Gràcies pel meravellós Futbol que ens heu regalat, durant les quatre darreres temporades.

No sé, si després d'aquest temps de futbol captivador i fructífer, amb el que ens heu fet gaudir plenament, amb una persistència inusitada(1), s'haurà acabat un cicle o una etapa... la qual ha estat, probablement, la millor del club i que ha deixat una petjada inesborrable dins de la història d'aquest esport que tant ens agrada. Tanmateix, i independentment si tenen continuïtat o no els nombrosos èxits que heu aconseguit -14 títols, en quatre temporades- el que sí vull afirmar fort i clar és que mai m'havia sentit tant agraït i realitzat amb una forma d'entendre, desenvolupar i exemplificar la màgia i els valors d'un joc col·lectiu, amb el qual ens heu il·luminat, en tots els àmbits i amb tota la seva màxima esplendor.

I tots aquests èxits que heu aconseguit, jugadors i staff tècnic, amb tu com a guia i impulsor, per a tots nosaltres, potser ha estat, almenys en bona part, gràcies a creure i apostar fermament molt més pel joc de creació que pel de destrucció, a prioritzar més la possessió i el toc a la passada llarga, a incidir més en l'acció col·lectiva que no pas en la solució individual, a l'anticipació i la pressió al camp rival abans que l'espera o l'especulació a la rereguarda, a la lluita i la persistència sense treva en qualsevol terreny de joc abans que esperar només els partits de gala, a assentar unes bases formatives futbolístiques en la pròpia pedrera, abans que dilapidar diners a cop de talonari per a fitxar estrelles mediàtiques, a persistir en l'esforç, la humilitat i la unió constant d'un grup humà, de grans jugadors de la talla de Messi, Puyol, Xavi, Iniesta,

Piqué, Valdés, Busquets, Touré, Alves, Mascherano, Keita, Villa, Pedro, Sergi Roberto... abans que alimentar la superbia i l'egocentrisme, però sense perdre la puresa de la seva màgia futbolística personal... I, tot això, penso que encara té molt més mèrit, si em poso a evocar la difícil i, de vegades, trista història que tinc la sensació d'haver escoltat i

Gràcies pel meravellós futbol que ens heu regalat

viscut en els meus primers passos com a perseverant seguidor d'aquest club centenari. M'intentaré explicar.

Pep, si t'he de ser sincer, no recordo, ni possiblement recordaré, el dia, el mes o l'any que vaig saber que el Barça era el meu club de futbol. Però, sí que en ve present com la meva mare em recordava la tristesa, la frustració o els plors que prodigava quan, de ben petit, el Barça, el meu equip, perdia. Que aleshores, per desgràcia, no era un fet gens estrany. Suposo que et preguntaries perquè no era el meu pare qui m'ho recordava, ja que, segons m'han dit, a ell també li encantava jugar i veure futbol. Doncs bé, era perquè, desgraciadament, es va morir d'accident quan jo tenia només cinc anys i, potser per això, no he pogut mai recordar cap vinculació del Barça amb la seva persona.

Més tard, sí que encara em ve a la memòria, com a finals dels 60, un grup de culers del meu poble, Vilaplana (Baix Camp), asseguts, al voltant d'una taula de marbre del Café de Cal Rito, escoltaven atents i amb cara de pomes agres, els partits del Barça a través de les locucions en castellà del "Carrusel Deportivo". Recordo que, a la mig part del cinema, enfilava corrents les escales interiors que comunicaven la sala del cine amb aquell entranyable Café. Llavors, abans de demanar l'entrepà de pops vermells (2) de la Natàlia amb el corresponent "Plim" (3), el primer que feia, encuriós i neguitós per saber el resultat del partit, era fer-los una pregunta que sempre venia a ser, més o menys així: - Què, com anem? La seva resposta variava en funció del resultat, és clar. Tanmateix, les paraules de qualsevol d'ells sempre desprenien un to de profund pessimisme, decepció, desil·lusió, etc. Si, per exemple, guanyàvem, la resposta, posem per cas fos la del Valentí, era: - Ara guanyem, sí, sí... però no patiu que ja ens empataran. Si empatàvem, el

Siscu ens aclaria: - Ja ens fotran un altre gol, ja. Si anàvem perdent, en Josep Maria puntualitzava: - Que vols què fem noi, perdre, com sempre...

I així, en aquest ambient de derrotisme i patiment finisecular, que es repetia jornada rere jornada i any rere any al meu poble, i suposo que arreu on hi hagués qualsevol culer, com podia ser, per exemple, el teu poble natal Sampeador, se'm visualitzen de nou els meus records del Barça durant la meva etapa d'infantesa. Però, malgrat tot, mai vaig tenir cap dubte de que els meus colors sempre estarien tenyits dels colors blau i grana de l'equip que m'havia guanyat el cor per sempre més. El perquè no te'l sabia explicar ja que els sentiments, com diria el poeta romàntic G. A. Bécquer, són molt difícils de traduir en paraules.

Tot i així, no et pensis que tot era penombra en aquell ambient culer de poble petit a peu de muntanya, on, per cert, encara podem veure el campanar del nostre poble veí. De tant en tant, i amb comptagotes, es podia escolar una mica de llum amb els comentaris d'algun que altre culer sobre els seus records d'algunes victòries passades o sobre alguns jugadors mítics que jo no havia pogut veure, però que tinc guardats en el meu imaginari mitològic culer: el Barça de les cinc copes, les parades d'en Ramallets, la màgia d'en Kubala, els gols d'en Cèsar, els tres pals de la final de Berna que no vam poder guanyar, però que ens ho vam merèixer... Llavors pensava, quina pena no haver-ho pogut veure ni viure amb directe.

Més tard, i tot just coincidint amb l'arribada del profeta del gol, en Johan Cruyff, a finals de la dictadura d'en Franco, van arribar els millors anys de la meva adolescència culer. Corria la temporada 73-74. El Barça, després d'onze anys de penúries, tornava per fi a guanyar una nova lliga. Aquella mateixa temporada, al camp del Madrid vam guanyar 0-5 i el porter del nostre equip, fou, ni més ni menys, que un jove que havia nascut a Vilaplana: Pere Valentí Mora Mariné. Imagina't Pep, què era per a tots nosaltres, i sobretot per als joves, com ara jo de només 13 anys, tenir un porter al Barça, i que abans, a principis dels 60 havia jugat de porter al Vilaplana amb el meu pare que feia de central per defensar la porteria d'un jove net i àgil porter de 15 o 16 anys. Poc després, en Pere marxà de juvenil com a porter del Reus Deportiu. Continuà la seva carrera en el segon equip del Barça, el Comptal de Barcelona. Al 68, fou porter de la selecció espanyola sub 18 a les Olimp-

VILAPLANA

piades de Mèxic. Més tard, fou cedit pel Barça al Oviedo i després al Elx... I seguidament, durant 5 o 6 temporades, per la nostra alegria i orgull com a vilaplanencs i per nodrir els nostres somnis idealitzats d'adolescents, defensava la mítica porteria del nostre Barça. Doncs, suposo que ja t'ho pots imaginar, quan ell venia a passar les vacances al seu poble i podíem jugar-hi, al nostre camp del Bosc de l'Olla, on havia fet els seus primers passos com a jugador de futbol, i que, encara que fos només en somnis, intentàvem emular els seus passos.

De fet, la joia va ser efímera perquè, al marge de la famosa Recopa del 79 a Basilea, fins a onze anys després no tornàvem a guanyar una lliga al camp del Valladolid, amb la famosa frase d'en Joaquim M. Puyal: "Urruti t'estimo". Corria la temporada 84-85. Tu, llavors devies tenir 12 o 13 anys, feies de recull pilotes i miraves admirat el rostre d'en Víctor al marcar el gol a la tanda de penals contra el Göteborg, el qual ens classificaria per la trista final de Sevilla. La resta de la història ja la saps molt més bé que jo, ja que tu Pep en vas ser clar protagonista amb només 19 anys. De nou, en Cruyff va donar-nos un nou alè de vida al creure fermament en un joc atractiu, d'atac i de combinació, el qual va plasmar amb sapiència el vostre "Dream Team". Fou la dècada daurada dels 90, amb una copa del Rei, quatre lligues consecutives i la tan desitjada primera copa d'Europa de 1992 al vell Wembley de Londres, que canviaria per sempre més la història recent del nostre club. Uns temps que ens permetrien un profund canvi de joc, de resultats i, sobretot, de mentalitat en el complex món del culer, la qual cosa han tingut la gran sort de veure i viure els nostres fills.

Però aquesta carta en forma de crònica impressionista, no voldria que l'interpretessis com un catàleg de títols. Per a mi, és tant o més important: la forma, l'estil, la filosofia, els valors universals, que heu intentat transmetre aquets darrers anys, a través del que sabeu fer més bé i que alhora és més difícil: tenir la pilota, fer-ho senzill i jugar bé a futbol.

Tinc la percepció, o millor dit la intuïció, que el vostre equip ha anat agafat el bo i millor del futbol que jo he admirat i he idealitzat, des de petit, i que l'heu sabut, conscient o inconscientment, sincretitzar: l'excel·lència tècnica i de "Jogo Bonito" de combinació del Brasil de Mèxic 70 (4), amb Pele al capdavant; la polivalència tècnica, tàctica i física de La Taronja mecànica holandesa de Munich 74, amb la màxima tots per a un i un per a tots, amb l'anomenat futbol total, on Cruyff brillava com una estel rutilant; la bellesa i elegància futbolística de la quinta del buitre dels anys 80, on la cantera del Madrid era un clar exemple

U. E. Vilaplana. 3 de juny. Temporada 1962-63

Partit: U.E Vilaplana. 3 - Falset: 0

Alineació: Drets: Mora II, Gonzalez, J. Garcia (Pitxi), A. Ferré (Mallol), F. Mariné (Sastre), S. Mestre (Ponet)

Acotxats: Boteta, Navarreto, (...?), Tomas Anguera, Mora I

a seguir; el Milan de Sacchi, on la pressió ofensiva i l'ordre defensiu eren portats als màxims nivells... Però, sobretot, sou hereus futbolístics del teu equip com a jugador, el "Dream Team" del mestre de mestres, en Johan Cruyff. I també del teu predecessor en Rijard, i potser, de tants i tants altres de la llarga escola de futbol blaugrana i mundial, que aquí no he pogut o sabut recordar.

El primer dia que vas arribar Pep, recordo bé que ens vas prometre que només podies assegurar esforç i persistència, fent gala d'una tendència realista d'arrels rurals com ho són les nostres. Ens vas explicar que apagaríes qualsevol brot d'eufòria o d'arrogància i denunciaries a qui no ho dones tot dins i fora el camp. Que series sobri en la victòria i aprendries com perdre amb dignitat mantenint la passió. Que apostaries més per l'ànima que pel talent, que aprofundiries en el bé amb legitima ambició. I vas persistir i persistir fins fer-nos tocar les estrelles amb la punta dels dits. Però, si algun dia, sigui pel què sigui, s'apaga la llum de les estrelles que ens heu fer tocar amb el vostre meravellós i inoblidable Futbol, recordaré la felicitat i el bon exemple d'aquesta història que hem compartit i que he intentat desgranar fins aquí.

Benvolgut Pep, infinites Gràcies, i fins aviat.

A Vilaplana, 24 de Juny de 2012

Aquest text dedicat al Barça d'en Pep Guardiola, també vol ser el meu petit homenatge a tots aquells culers de Vilaplana que, per l'època que els va tocar viure, no van poder gaudir del possiblement millor Barça de la història. Al Pepito Serru, Al Siscu Ramones, Al Valentí Ferré, Al Quimet, Al Sebastià Bigorra (Vermell)...

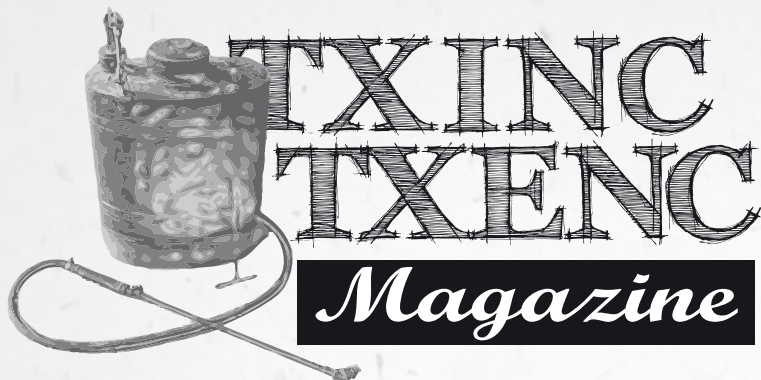
NOTES

(1) Serien molts partits els que aquí ressenyaria com a clars exemples, però, si n'hagués de triar un, em quedaria amb l'èxtasi visual i emocional del vostre meravellós joc que vaig sentir amb la victòria sobre el Madrid, amb el 2-6 al Bernabeu.

(2) Els pops vermells estaven fets amb una salsa a base d'oli d'oliva i pebre vermell.

(3) El Plim és una beguda refrescant bastant dolça que és típica de la comarca del Baix Camp i que abans comercialitzava la fàbrica Gili S.A situada a Reus.

(4) La primera vegada que tinc consciència d'encisar-me d'una manera de jugar a futbol, va ser a la final del mundial de 1970 entre els equips d'Itàlia i Brasil. Al marge del resultat, 4 a 1 a favor del Brasil, el que més em va impactar va ser l'estil, la bellesa, la elegància... que irradiava el joc de toc i samba que desplegava en cada un dels racons del camp la selecció carioca. Quina meravella. Quin futbol. La pilota circulava d'un costat a l'altre, del darrera al davant com per art d'encantament. Els moviments dels jugadors, amb una tècnica individual exquisida per dominar la pilota, semblaven guiats pel ritme d'una música alegre i vivificadora. Encara em ve a la memòria la imatge de la preciosa jugada de combinació de l'últim gol del Brasil. En Pelé rep una pilota alta, a prop de l'àrea, des del centre del camp, de com col·loca el cos per adormir-la amb el pit, de com la orienta amb el peu, de com li posa rasa i de forma precisa a l'espai obert per Carlos Alberto, que la remata per posar-la de xut fort i ras en el camí de la glòria. Llavors, tenia 9 anys i encara ho recordo.

ESPECIAL INFORMATIU

La piscina no s'obrirà aquesta temporada!

L'escàndol està servit! El que marca habitualment l'inici de la temporada estiuenca a

Vilaplana, s'ha convertit en el fiasco més gran de la nova Junta del casal. Diversos crivells i ..., fruit de la deixadesa, han fet que la inspecció de sanitat clausuri sens data de nova apertura les piscines municipals del poble. J es prevista una derrama de 500.00 € entre els socis. La indignació està servida! A més, han arribat a la Redacció del TTM unes imatges impressionants dels bitxos que s'hi poden trobar per la deixadesa en el manteniment de la salubritat de les aigües! O sinó, vegeu-ne les imatges que tenim en exclusiva!

No obstant, la Junta ja ha començat a posar mans a l'obra i ha tornat a pintar la piscina. El què és segur és que al final estalviarem, en aigua! Ja que de tant pintar la capacitat ha minvat un 21.3%!!!

Molts convilatans ja han optat per tornar a anar a banyar-se a les basses del terme i altres als pocs tolls que queden al riu. És clar que això no pot seguir així!

...

PASSATEMPS ANAGRAMES DEL TTM

Un **anagrama** és un mot o una frase formats per la transposició de les lletres d'un altre mot o una altra frase. Per exemple, l'anagrama de **VILAPLANA** és pila naval.

Sou capaçs de trobar els anagrames que us proposem en majúscula?

No sé quina aigua és més bona: La de la **CURSET D'EN FESOL** o la de la **FRE DE TRO NOU**.

TTLeaks

Ara l'escàndol viatja cap a Lo Pedrís

Corren mals temps a la redacció de Lo Pedrís! La darrera filtració al TTLeaks ha assolit la màxima potència quan han saltat les alarmes al búnquer-seu de Lo pedrís. Precisament allí on es couen els contubernis més amagats de Vilaplana, on bullen les connivències que més patiment causen a tot el poble, aclaparant-lo i sumint-lo en el desconcert més absolut, acabarà pagant amb la seva pell tot allò que ha pres als convilatans!

En efecte, la mateixa tresorera de l'esmentat butlletí trimestral, Teresa S., es troba arrestada a les dependències municipals (peixateria) sota l'acusació d'evasió de capitals. Els fets han estat comprovats quan, a resultes dels seus continuats viatges a l'estranger i més concretament a les illes Caiman i Liechtenstein, quan s'han creuat els extractes bancaris de Lo Pedrís amb els dels seus presumptes comptes als esmentats paradisos fiscals...

Un altre "personatge" que ha resultat esquitxat és el col·laborador Pep M., els qual se l'acusa de promoure una "comptabilitat creativa" encaminada a maquillar les pèrdues producte de la gestió interessada dels esmentats individus. Per a molts, aquest prohóm del pillatge no resulta pas gens estrany: podem recordar la crisi financera del Casal Vilaplanenc quan es va fer càrrec dels números d'aquesta entitat, o dels errors comptables que van fer baixar la U.E. Vilaplana per sota de la 3a. Regional per impagament de quotes amb la Federació i "distracció" de capitals...

TTLeaks també els ha trobat culpables d'haver invertit íntegrament les recaptacions trimestrals en actius tòxics, fet que ha causat el reiterat impagament de factures a proveïdors, els quals ja han interposat demanda al Jutjat de guàrdia número 8 de Reus.

La documentació que aporta TTLeaks, filtrada des de dins mateix de Lo Pedrís, ja consta dipositada a l'esmentat Jutjat i a l'espera de resolució judicial.

TTM s'ha posat en contacte amb l'eminent professor d'Economia Aplicada de la Universitat Beach Welles (Wisconsin-USA) i recent premi Nobel d'economia, John Karhrlettes, el qual porta uns anys estiuejant al poble, i ens ha dit -Hem de deixar passar una mica de temps abans no se sàpiga amb exactitud l'abast de la martingala. En aquests tipus de frauds costa d'aconseguir arribar fins el

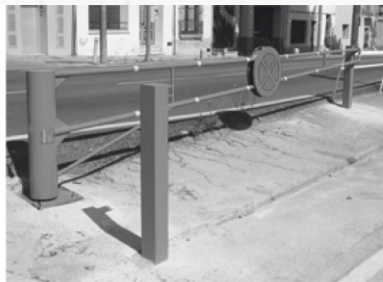

fons del tot, per això no descarto que es produeixi un "corralito" a Vilaplana o que hagi de sortir de l'euro ben aviat. No en va, ja estem podent constatar que els mercats financers estan descomptant aquesta situació anòmala i s'estan assolint nivells mínims a totes les cotitzacions que mantenen algun lligam o relació amb Vilaplana-

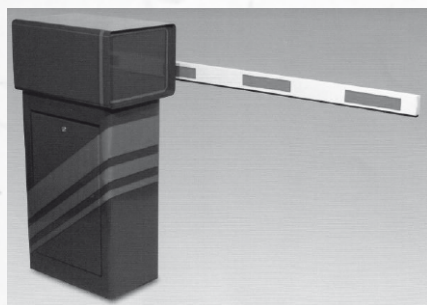
Seguirem informant.

L'aparcament de la Planeta serà de pagament!

Immers en la present i galopant crisi, l'Ajuntament de Vilaplana s'ha vist abocat a trobar solució al problema de falta de liquiditat de les arques municipals. La solució l'han trobada (després de descartar per inviable econòmicament la reconversió dels baixos de la Placeta en aparcament de pagament) en el desenvolupament d'un innovador sistema d'explotació de l'aparcament de La Planeta. Es tractaria d'instal·lar una tanca (veure foto del model escollit per l'Ajuntament) i establir una forma de petge tou per als vilatans que hi vulguin aparcar.

Les organitzacions d'indignats del poble (PIX: Podem Indignar-nos i Xalar, I CAGARRINA: CADascú GARanteix la Riquesa NATural,) han posat el crit al cel!!

-No podem permetre que aquest Ajuntament ens colli més!- Ha dit el representant del PIX

-Ara és l'hora de la veritat! No ens caguem de por davant aquest atac a la línia de flotació de la dignitat del nostre poble!- Ha

declarat el manaies de la CAGARRINA.

Pel seu compte, l'Alcalde T. Bigorra, s'ha defensat -"Ens hi hem vist obligats, mai m'hauria pensat que hauríem hagut de fer res similar, però és inevitable! A més, els diners que preveiem recaptar, ja els hem assignat en previsió per a fer una rotonda al Passeig de La Mussara, a la cruïlla que va cap el Casal, que hi fa molta falta!-

El consultori de la Tia Ferrereta

Estimada tia,

Tinc una angoixa que em corrou les entranyes. Resulta que fa un mesos que he accedit a la presidència d'una entitat del nostre poble. No en diré el nom per no ferir cap susceptibilitat. El cert és que només entrar, ja vaig veure lo malament que ho passariem: sense diners a la caixa, poca entesa amb la resta de serveis i pocs sopars o diners a rebre, en fi, tristíssim!

Vam (tots els components de l'equip directiu) posar fil a l'agulla i ja fa molts mesos que no en traïem resultats. Potser algun event aïllat, però massa fullaraca. Per això em pregunto cada dia: què hi pinto jo aquí?

I ara, per si no en teníem prou, volen inundar la sala del teatre amb centenars de litres d'aigua i vaixells de pirates per fer una representació d'un musical! Amb les humitats que això suposarà per tot l'edifici! I el que costa d'eliminar, us ho asseguro! Jo els vaig aconsellar que ho fessin a la piscina...

Una abraçada molt forta d'un President d'un Casal qualsevol.
Signat: Josep Maria G.

Benvolgut Josep Maria G.,

Molts sabem el que costa treballar per als altres i la poca (o nul·la) resposta que acabes tenint de la resta de convilatans. És ineludible la relació que existeix entre fer coses pels demés sense contraprestació de cap tipus i les enveges personals d'aquells que són incapaços d'imitar-vos en aquesta comesa. Per això potser seria convenient que fèssiu algun sopar/dinar per mirar de recompensar els esforços esmerçats en tan noble feina. Heu de tenir en compte que d'alguna manera sempre serà valorada la vostra tasca, encara que malauradament sovint es faci de forma negativa. Per això heu de prendre paciència i comprendre que tot el que feu, per malament que us digui algú que us hagi sortit, sempre serà millor que no fer res!

Per tot això, el meu consell no ha de ser cap altre que demanar-vos que seguïu amb aquest treball, el qual dignifica i enalteix la condició de persones que ens diferencia de moltes altres bèsties que ronden deixades anar de la mà de Déu per arreu! I deixeu-los que cantin i es mullin!

Atentament,

La tia Ferrereta.

ESPORTS Notícia bomba: La U.E. Vilaplana pica molt amunt!

En vista de com està el mercat, la U.E. Vilaplana s'ha posat les piles i ha aconseguit allò que molts somiaven i no han pogut assolir. En efecte, ni any sabàtic ni piles descarregades, és imminent el fitxatge del Pep Guardiola per mirar de treure del pou la U.E. i col·locar-la al lloc que li correspon. Segons ha pogut saber la redacció del TTM el Pep signaria per un any i assentaria les bases del que ha d'esdevenir a futura masia de la U.E., que ha de portar el nom de Mascabrers (en clara referència a la masia del Barça), i que haurà d'abastir de jugadors el nostre estimat club.

Ja han començat a sorgir, amb to això, veus desiguals al respecte d'aquesta notícia bomba:

-Estic molt enfadat, el club m'ha evidenciat sempre el seu suport. Sabien que podien comptar amb mi i jo no els hauria fallat. M'han decebut!- Ens ha assegurat el Beken.

El Pep ja ha dit que sí a la U.E.

Per la seva part, el President J. Mateu, ha estat més conciliador -No podem desapropiar una ocasió com aquesta. El Pep encara pot donar molt al futbol i si és a la U.E., millor!-

L'alcalde T. Bigorra, més directe, ha confirmat -Ens consta que al Lluís Llach li va agradar molt el nostre poble i ha estat definitiu a l'hora de fer decantar la balança a favor de Vilaplana, la lluita amb el conill amb herbes de La Mussara

de l'Alleixà va ser aferrissada!!!-

Finalment, el Pitxi ha apuntat la gran aposta de futur que se'ls presenta als joves talents de la pedrera vilaplanenca -He somiat aquesta circumstància infinitud de vegades, mai hauria cregut que ho podria arribar a veure amb els meus propis ulls..., i ara ja el tenim aquí!-

Visca la U.E. Vilaplana!!!

De cuina i sentiments per Vilaplana, amb afecte

■ **Leo D'kastró**
VILALLONGA DEL CAMP

Aviat farà tres mesos... o potser ja els ha fet, segons quan surti aquest Pedrís, que ja no treballo a Vilaplana. Ho vaig fer, ho he fet, des de l'Octubre de 2009 fins l'Abril de 2012, i puc dir que, en aquestos dos anys i mig, he remenat les cassoles de tots els restaurants que, ara per ara, hi ha oberts al poble.

M'agrada força la meva feina. Sempre he anat a treballar de "bon rotllo", sense aquella idea tan "cristiana" de guanyar-me el pa amb la suor del meu front, sinó més aviat amb una sensació lúdica i amb ganes d'arribar-hi i donar-li "canya" als ganivets, despullar unes quantes cebes i esmicolar-les fins fer-les plorar. Aquesta època a Vilaplana, ha sigut particularment agradable, m'hi he trobat molt a gust entre vosaltres.

Els companys de feina, començant per l'Antonieta (sempre fent-me la punyeta), després l'Anna (segrestadora de julivert picat), la Lucia, la Nicolina, el Jordi (còmplice de les meves escabets-xines hortallissers), la Mercè de baix, la Montse i les "pinxes de luxe capset-maneres": la Marta, la Mercè petita i la Carme. Els jefes: la Teresa Maria, l'Eduard (si això és la guerra, que no vingui la pau), el Joan Maria i la Mercè grans, sempre preocupats per la meva evident desnutrició (ja has menjat alguna cosa?) i el Joan Maria (petit?) l'únic suport a una cuina farcida de sexe dèbil (feble?) pels quatre costats, lluny de la paritat, que només s'equilibrava una mica quan cada dia, vora quarts d'una, arribava el Josep Serres (víctima com jo, d'un món dominat sense pietat per les dones) a fer-me

costat. I com no, l'avia Maria, sempre atrafegada, llenya amunt i llenya avall, sempre disposada a col·laborar i donar un cop de mà.

Després tots els clients, tota la gent del carrer, fent-me arribar el seu sincer afecte, fent-me sentir com un més del poble. Des del primer dia em vaig trobar molt i molt bé. De tots tindrè bons records, i a tots us vull fer arribar una fortíssima abraçada.

Els cuiners som "culs de mal asientto", necessitem tombar, cercar altres olles, trobar i engegar nous fogons i jugar-nos-la de tant en tant. M'ha costat una barbaritat fer aquest pas, però tard o d'hora l'havia de donar-lo, malgrat que em suposés abandonar una situació prou còmoda.

Tot i que no sóc masa de donar receptes, crec amb la llibertat i personalitat del cuiner, per altra banda em sona a farmàcia. Avui us en deixaré una de ben senzilla, plena de trucs que de ben segur us faran quedar bé:

Gràcies Vilaplana!!!

QUALSEVOL COSA AMB QUALSEVOL ALTRA

Ingredients:

Escolliu un producte senzill i de qualitat, (millor un bon cap de llom que un cabrit de Nova Zelanda, un bon verat acabat de pescar que un llenguado "viatjat") Trobeu un acompanyament de temporada i també de qualitat, (uns bons pèsols a la primavera, unes carxofes a l'hivern. Si no són frescos, millor congelats que de llauna). Si voleu salsa, fiqueu molta ceba i poca tomaca, (la tomaca es menja massa els altres sabors). L'oli, d'oliva, el vi el millor possible i les espècies poques i controlades.

Elaboració:

Feu el que sabeu fer, no vulgueu fer meravelles. Doneu-vos temps, no aneu amb pressa. Respecteu els gustos de l'ingredient principal i l'acompanyament (un conill amb rossinyols, ha de tenir gust de conill i de rossinyols) I sobretot aboqueu-li tot l'afecte i l'estima del món. Espero seguir escrivint, si l'amic Pitxi ho creu oportú, alguna cosa de tant en tant a la vostra revista.

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

■ Redacció

Webcamp meteorològica del Tossal de la Baltasana

El dia 17 de maig va fer un any que Eduard Marimón, el meteoròleg voluntari que també té l'estació meteorològica de La Mussara, va instal·lar una webcam a dalt de tot del Tossal de la Baltasana, perquè poguessim veure en directe el temps que fa allà (també en té instal·lades tres més: a Prades, l'Albiol i Rojals).

Segons escriu ell mateix a la Web, han estat més de 500.000 imatges que la càmera del Tossal ha emès en tot aquest temps, i que ens han mostrat el pas del temps, els canvis d'estació, de color, de textures i d'ambient...

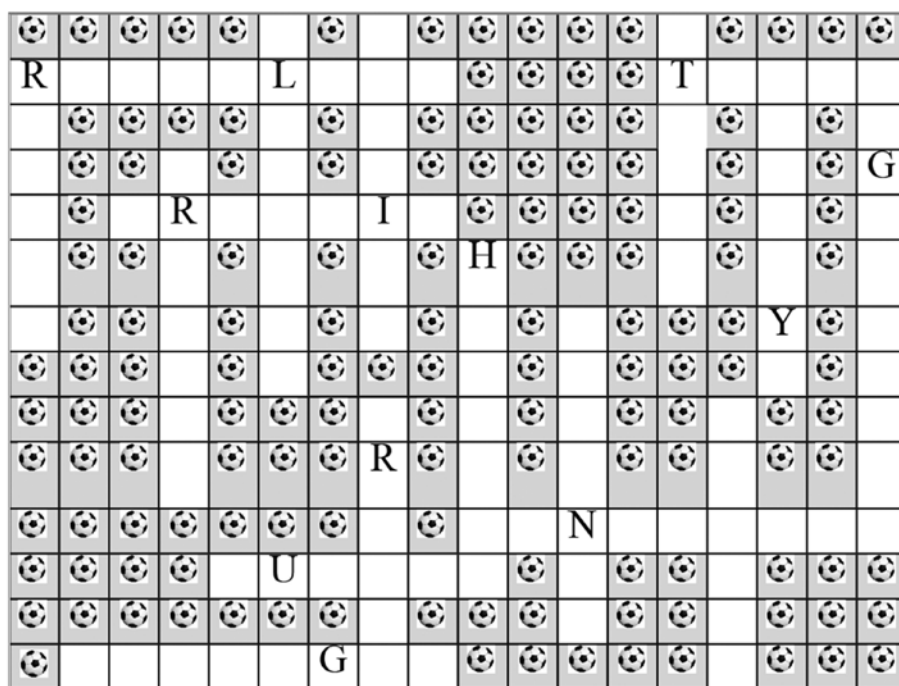
Per celebrar l'esdeveniment, l'Eduard n'ha confeccionat un petit recull de 3 minuts de durada, que és una meravella.

Espero que el gaudiu tant com jo.
<http://www.meteoprades.net/2012/05/un-any-dimatges-al-tossal-de-la-baltasana/>

■ F. Mariné

EUROCOPA

Heu de posar el noms dels 16 països que han jugat l'Eurocopa de futbol.

Per si no recordeu quins són, aquí teniu una petita pista: els logos de totes les seleccions:

7a Galeria

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Els nostres carrers

**CARRER
MAJOR**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÓS

